

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

OLIMPINĖ PANORAMA

2020 M. RUGSĖJIS NR. 9 (133)

BĖGIKO REKORDAI

ŠIAME TRUMPAME SEZONE SIMAS
BERTAŠIUS NET TRIS KARTUS
GERINO LIETUVOS REKORDUS

Žaisim, kol laimės visa Lietuva

PALAIKYK OLIMPIEČIUS!

8% nuo loterijos bilieta kainos keliauja
Lietuvos olimpiniam sportui

EURO
JACKPOT

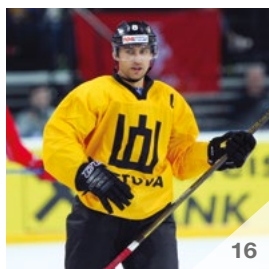
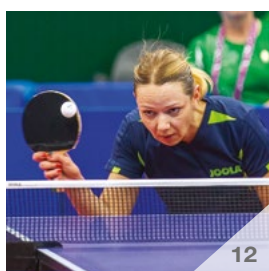
viking
lotto

Keno
LOTO

OLIFEJA

5

SKAITYTOJAMS

LTOK PREZIDENTĖS MINTYS

6

REKORDININKAS

PRIE STARTO LINIJOS VISI LYGŪS

8

FEDERACIJA

TIKSLAS – DAR DIDESNIS PROVERŽIS

11

OLIMPINIS MĖNUO

REKORDINIS PRADINUKŲ SKAIČIUS

12

ŽVILGSNIS

APIE TALENTUS IR PREZIDENTĖS KĖDĘ

14

MOKYKLŲ ŽAIDYNĖS

SPORTAS GALI BŪTI GYVENIMO KELIAS

16

SITUACIJA

PLANUS JAUKIA NEŽINIA

18

KARJERA

TAIKYSIS Į KLUBO VADOVYBĘ

20

SUGRĮŽIMAS

ŽIRGŲ KILMĖS REGISTRE – NAUJAS ĮRAŠAS

22

OLIMPINIAI JUBILIEJAI

SIDNĖJAUS TRIUMFO AKIMIRKOS

26

IŠ ARTI

GALVOSŪKIS – ŽAIDĖJŲ MEISTRIŠKUMAS

28

AKTUALIJA

ATSIKRATOMA ETIKETĖS „VYRŲ SPORTAS“

30

KRONIKA

LTOK ĮVYKIŲ DIENORAŠTIS

34

PAMĄSTYMAI

VARŽYBOS TIKROS, EMOCIJOS – DIRBTINĖS?

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

Leidžiamas nuo 2003 m.
Nr. 9 (133), 2020 m.

VIRŠELYJE

Lengvaatletis Simas Bertašius
Alfredo Pliadžio nuotr.

REDAKTORIUS

Bronius Čekanauskas

AUTORIAI

Marytė Marcinkevičiūtė
Inga Jarmalaitė
Lina Daugėlaitė
Bronius Čekanauskas
Marius Grinbergas
Lina Motuzytė
Aurimas Kuckailis
Vaidas Čeponis
Julius Bliūdžius
Dainius Genys

FOTOGRAFAI

Alfredas Pliadis
Elvis Žalدارis

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltok.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

Online ISSN 2351-5899

Jei norite dalytis žurnalo medžiaga su savo skaitytojais, privalu pranešti, kad informacijos šaltinis – „Olimpinė panorama“

Planas A

Planas B

Planas

Gyvenimas gali apsiversti aukštyn kojomis.

Todėl kalbėtis apie vėžį būtina.
Parengėme planą V.
Apsidraudus ERGO draudimu nuo
vėžio, suteikiame finansinę apsaugą
net iki 100 000 eurų. Pasikalbam?

Apsauga iki
100 000
Eur

Skambinkite mums tel. **1887** arba susisiekite
el. paštu info@ergo.lt. Daugiau informacijos www.ergo.lt.

ERGO

GALIMYBĖS SUTEIKIAMOS IR JAUNIEMS TALENTAMS

PANDEMIJOS PAŽENKLINTI 2020 METAI FINANSIŠKAI SUNKŪS NE TIK VERSLUI, BET IR SPORTO BENDRUOMENEI. APIE SPORTININKAMS SKIRIAMAS LĖŠAS IR FINANSAVIMO KRITERIJUS „OLIMPINĖ PANORAMA“ KALBĖJOSI SU OLIMPINE ČEMPIONE, TARPTAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO NARE, LTOK PREZIDENTE DAINA GUDZINEVIČIŪTE.

Dėl koronaviruso pandemijos sumažėjus LTOK iš UAB „Olifėja“ gaunamų pajamų, teko sumažinti ir kai kurių LTOK programų finansavimą. Tuomet sportininkams ir federacijoms žadėjote, kad ši krizė jų neturėtų paliesti. Ar pavyko ištesėti šį pažadą?

Dar balandį baiminomės, kad biudžete gali atsiverti net 2 mln. eurų skylė. Tačiau pristatydami pirmojo pusmečio LTOK biudžeto apyskaitą pamatėme, kad iš UAB „Olifėja“ gaunamos pajamos sumažėjo apie 15 proc., tai yra 485 tūkst. eurų. Rezultatas geresnis, nei tikėjomės, bet kai kurias programas, kaip ir LTOK direkcijos atlyginimus bei ūkinės veiklos išlaidas, tikrai teko apkarpyti.

Vis dėlto mūsų tikslas buvo padaryti viską, kad sportininkai, treneriai ir federacijos nenukentėtų. Galime pasidžiaugti, kad tiek federacijoms skirtas finansavimas olimpinėms žaidynėms rengtis, tiek sportininkams mokamos stipendijos juos pasiekė laiku, nebuvo ir nebus mažinamos.

Kokie kriterijai reglamentuoja sportininkams skiriamą finansavimą?

Lėšos skiriamos pagal programose „Tokijas 2020“ ir „Pekinas 2022“ numatytus kriterijus. Kitaip tariant, finansavimas skiriamas tam, kad sportininkai galėtų pasirngti ir dalyvauti olimpinėse žaidynėse. Kriterijus rengia iš LTOK, sporto medicinos, sporto mokslo, Lietuvos savivaldybių sporto padalinių vadovų asociacijos ir Lietuvos savivaldybių sporto mokymo įstaigų vadovų asociacijos atstovų sudaryta ekspertų komisija.

„Tokijas 2020“ programoje numatyti penki objektyvūs kriterijai, „Pekinas 2022“ programoje – šeši kriterijai. Lėšos skiriamos tik tiems sportininkams, kurie siekia ir gali dalyvauti olimpinėse žaidynėse. Skiriama suma sporto šakų rinktinėms priklauso nuo sportininkų pasiektų ir planuojamų rezultatų olimpinėse žaidynėse.

Pavyzdžiui, už kiekvieną sportininką, 2018–2019 m. pasaulio čempionate iškovojusį 1–3 olimpinės rungties vietas, federacijai skiriama 35 tūkst. eurų. Šias lėšas federacija privalo panaudoti olimpinių kandidatų sąrašė esantiems sportininkams rengti (visi kriterijai – *ltok.lt* interneto svetainėje).

Lėšos gali būti skiriamos mokomosioms treniruotėms, stovykloms organizuoti, medicininiam aptarnavimui, mokomajam sportiniam darbui ir pan. Be viso to, sportininkams, siekiantiems ir galintiems dalyvauti olimpinėse žaidynėse, skiriamos asmeninės stipendijos, Olimpiniis komitetas juos apdraudžia socialiniu draudimu.

Elvio Žalčario nuotr.

Programoje numatyti ir vadinamieji minkštieji kriterijai. Kodėl svarbu juos įtraukti?

Minkštųjų kriterijų egzistavimas yra labai svarbus, nes kiekvienam atsarginiam sportininkui, galinčiam lygiavertiškai pakeisti stipriausią tos sporto šakos ar rungties atletą, užtikrina finansavimą. Taip pat kiekvienam sparingo partneriui ar traumotam sportininkui.

Kiekvienas sporto specialistas supranta, kad sportininkas vienas negali pasiekti aukščiausių rezultatų. Jis privalo turėti lygiavertį konkurentą treniruotėse – sparingo partnerį. Bet kada gali išitikti trauma, todėl svarbu turėti tokio pat pajėgumo atsarginį atletą.

Remiantis vadinamaisiais minkštaisiais kriterijais skiriamas finansavimas ir jauniems bei ypač perspektyviems sportininkams augti. Taip kažkada jis buvo skirtas disko metikui Andriui Gudžiui, olimpinei čempionei plaukikei Rūtai Meilutytei, olimpiniam medalininkams irkluotojams Mindaugui Griškoniui ir Sauliui Ritteriui. Federacijos ir ekspertų komisija įžvelgė jų potencialą ir šie sportininkai tapo aukščiausio sportinio meistriškumo atletais.

Kalbino Lina Motužytė

PRIE STARTO LINIJOS VISI LYGŪS

LIETUVOS REKORDININKAS SIMAS BERTAŠIUS RUGSĖJO 16 D. BAIGĖ VASAROS SEZONĄ IR DABAR PAGRINDINĮ DĖMESĮ SKIRIA MAGISTRO DARBUI. DIDŽIAUSIĄS JO NORAS – SUŽINOTI SAVO GALIMYBIŲ RIBAS 1500 M DISTANCIJOJE.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Alfredo Piazzi/nuotr.

S. Bertašius šį sezoną pasiekė net tris Lietuvos rekordus

Vidutinių nuotolių bėgikas vilnietis Simas Bertašius šį sezoną nudžiugino trimis Lietuvos rekordais: žiemą Belgrade (Serbija) 1500 m nubėgo per 3 min. 42,06 sek., vasarą Vingio stadione vieną mylių įveikė per 3 min. 59,25 sek. ir pasiekė devintą šio sezono rezultatą pasaulyje (pagerino nuo 1957 m. legendiniam bėgikui Jonui Pipynei priklausiusį rekordą – 4 min. 4,6 sek.), o rugsėjo 11 d. Poznanėje per „Poznan Athletics Grand Prix“ varžybas 1500 m nuotolį – per 3 min. 38,01 sek.

Šis trenerio Juozapo Garalevičiaus auklėtinis šiemet Lietuvoje laimėjo visas pagrindines varžybas – tapo žiemos ir vasaros šalies pirmenybių čempionu, laimėjo Lietuvos lengvosios atletikos federacijos (LLAF) taurės varžybas.

„Esu labai patenkintas šiemet pasiektais rezultatais ir iškovotais titulais. Ypač džiugina stabilumas. Tai, kad pavyko gerinti įvairius rekordus, parodo, jog kartu su treneriu dirbame teisingai. Kadangi nesu tarp tų, kurie turi garantuotą kelialapį į Tokijo olimpinės žaidynes, džiaugiuosi, jog papildomus metus išnaudojau tikslingai. Manau, kad kitais metais bus galima tikėtis dar svaresnio rezultato 1500 m distancijoje“, – džiaugiasi Simas Bertašius.

Prieš išvykdamas į Poznanę sakėte, kad Lenkijoje susirinkus nemažai didelio meistriškumo bėgikų ir tai leidžia tikėtis gero rezultato. Nors sezonas eina į pabaigą, tačiau sportinė forma vis dar gera?

Taip, jaučiu, kad sportinė forma vis dar puiki. Tai mano trenerio nuopelnas, kad ji pasiekta tada, kada ir reikėjo. Savo paskutiniu startu Čekijoje rugsėjo 16-ąją baigiau vasaros sezoną, bet nuostabiai dar nejaučiu, noro varžytis turiu pakankamai.

Kaip jaučiatės, kai tampate Lietuvos čempionu, pagerinate šalies rekordus? Ar titulai suteikia dar didesnės motyvacijos

tobulėti, sulaukiate daug sveikinimų?

Laimėti visada smagu, ypač Lietuvos čempionatus. Bet apetitas kyla bevalgant. Dabar dažniausia norisi ne tik laimėti, bet kartu pasiekti aukštą rezultatą. Didžiausia motyvacija šiandien – noras sužinoti, kur bėgant 1500 m distanciją yra mano ribos.

Lengvaatlečių bendruomenė ypač draugiška, iš jos sulaukiu didelio palaikymo, o ką jau kalbėti apie trenerį, šeimą ar artimiausius draugus. Jų palaikymą jaučiu visada, net ir tada, kai nepasiseka.

Kas paskatino pirmą kartą bėgti Lietuvoje nepopuliarią vieną mylią? Norėjote pagerinti seniausią Lietuvos rekordą?

Lietuvos lengvosios atletikos federacija mums suteikė galimybę per LLAF taurės varžybas bėgti nestandartines distancijas. Man pačiam buvo smagu, tam tikra atgaiva po dažniausiai bėgamo 1500 m nuotolio.

Norėčiau, kad kasmet Lietuvoje vyktų bent vienos varžybos stadione ir čia būtų varžomasi nestandartinėse rungtyse: 300 m, 600 m, 1000 m, vienos mylios, 2000 m. Užsienyje tokie bėgimai populiarūs, manau, prigytų ir pas mus.

Dabar jums priklauso trys Lietuvos rekordai. Kurį labiausiai vertinate?

Visų šių rungčių rezultatai sumuojami į mano olimpinį reitingą, todėl jų svarba ganėtinai panaši. Žinoma, pati mieliausia – 1500 m bėgimo rungtis stadione, todėl ir šio nuotolio rekordas suteikia geriausių emocijų.

Į Tokijo olimpinės žaidynes tikėtis patekti pagal reitingą ar įvykdęs olimpinį normatyvą?

Olimpinis normatyvas – 3 min. 36 sek. Iki jo trūksta vos poros

Mindaugo Astrausko nuotr.

B. Virbalytės triumfas Alytuje

DAR VIENAS KELIALAPIS

Rugsėjo 18 d. Alytuje vyko 46-asis sportinio ėjimo festivalis. Kartu tai buvo Europos lengvosios atletikos asociacijos „Permit Meeting“ varžybos ir Lietuvos 20 km sportinio ėjimo čempionatas.

Tarp moterų 20 km greičiausiai įveikė Brigita Virbalytė-Dimšienė (1 val. 30 min. 54 sek.) ir įvykdė Tokijo olimpiinių žaidynių normatyvą (1 val. 31 min.).

Iš viso Lietuvos olimpiečiai jau yra užsitikrinę 24 olimpinis kelialapis. Tiesa, pernai olimpinį normatyvą įvykdžiusi ėjike Živilė Vaičiukevičiūtė yra paskelbusi apie karjeros pabaigą.

sekundžių. Labai norėčiau parodyti tokį rezultatą ir ramiai laukti žaidynių. Bet jei to padaryti kitą vasarą nepavyks, iki pabaigos kovosiu dėl vietos žaidynėse pagal reitingą. Į Tokiją pateks 45 bėgikai, o aš kol kas esu 36-as.

Ar 2018 m. Europos čempionate Berlyne užimta šešta vieta tarp 1500 m distancijos bėgikų – kol kas pati svarbiausia jūsų karjeroje? Kaip ją vertinate, kiek sau parašytumėte už debiutą tokio rango varžybose?

Taip, šešta vieta Europos čempionate – man kol kas pati svarbiausia. Tai buvo mano debiutas tarptautinėje arenoje. Jis man atvėrė daug kelių ir leido patikėti, kad bėgimo takelyje gali nuveikti kažką reikšmingo.

Parašyčiau devynis balus. Viskas buvo tikrai gerai, bet dešimt galėčiau rašyti tik tada, jeigu būtų iškovotas medalis.

Didelį dėmesį skiriate ne tik bėgimui, bet ir studijoms: Mykolo Romerio universitete baigėte viešosios politikos ir vadybos bakalauro studijas, o dabar tame pačiame Viešojo valdymo fakultete pasirinkote tarptautinės politikos ir ekonomikos studijų programos magistrantūros studijas. Ar sunku gerai mokytis ir svariai rungtyniauti? Ar jau baigėte rašyti magistro darbą?

Magistro baigiamojo darbo rašymą atidėlioju iki šiol, bet tikriausiai šį rudenį reikės prie jo prisėsti. Derinti mokslus ir sportą nebuvo sunku. Manau, skirtingos veiklos gali padėti viena kitai, o pernelyg didelis susitelkimas tik į vieną sritį gali pakenkti, psichologiškai slėgti.

Į Vilnių atvažiuote iš Raseinių rajono Pabalčių kaimo. Ar palaikote ryšius su savo pirmuoju treneriu Eugenijumi Petroku ir mokykla? Ar jūsų treneris, jus pamatęs per rajono lengvosios atletikos pirmenybes ir pakvietęs lankyti treniruotes, atvažiuoja pasižiūrėti, kaip dabar sekasi varžytis?

Artimai bendrauju ir su savo kūno kultūros mokytoju Sauliumi Radčenka, ir su treneriu E. Petroku. Šie žmonės mane atvedė į sporto pasaulį ir iki šių dienų rūpinasi bei domisi mano pasiekimais. Su E. Petroku dažnai susitinkame per įvairias varžybas. Dažnai ir susiskambiname, pasidalijame naujienomis.

Lietuvoje neturite rimtų varžovų, treniruojatės praktiškai vienas. Geriausia paspartis – varžybos užsienyje. Ar ten startų pakanka?

Per treniruotes man kompaniją palaiko būrys kitų trenerio J. Galalevičiaus auklėtinių. Žinoma, esame skirtingo meistriškumo, bet treneris suplanuoja viską taip, kad vienas kitam padėtume ir būtume naudingi.

Nuo 2018 m. dirbame kartu su vadybininke Valentina Fedušina. Jos pastangomis galiu startuoti užsienyje ir ten bandyti siekti aukštų rezultatų. Startų tikrai pakanka, tik reikia tinkamai išnaudoti suteikiamas galimybes.

Ar dažnai bėgimo takelyje tenka susitikti su tokio lygio bėgikais, kaip britas Piersas Copelandas, čekas Filipas Sasinekas, lenkai Marcinas Lewandowskis ir Adamas Kszczotas?

Susitikti su tokiais stipriais bėgikais dažnai netenka. Žinoma, jei mano rezultatai ir toliau gerės, tokių progų turėsiu daugiau. Aš mėgstu varžytis – kuo varžovai stipresni, tuo labiau užsivedu ir jaučiuosi motyvuotas. Bėgant tokioje tituluotoje kompanijoje reikia būti atidžiam. Kadangi visų pajėgumas gana panašus, didelė distancijos dalis įveikiama bėgant grupėje.

Svarbiausia išvengti susistumdymų ir laiku sureaguoti į varžovų spurtą. Ir, aišku, negalima pralaimėti vien pažiūrėjus į starto protokolą ir pamačius garsias varžovų pavardes. Nereikia jaustis prastesniam nei kiti. Prie starto linijos visi būname lygūs.

Kai Lietuvoje buvo paskelbtas karantinas, jūs kone pusę metų praleidote treniruočių stovyklose aukštikalnėse. Padirbėjote, žinoma, gerai, bet ar nerizikavote?

Galima sakyti, mums pasisekė. Su treniruočių draugu Justinu Laurinaičiu įstrigome kalnuose ir galėjome niekieno netrukdomi treniruotis bei rengtis vasaros sezonui. Gyvenome Slovakijoje, mažame Štrbske Pleso kalnų miestelyje Tatrų papėdėje. Karantino metu turistai čia nebeužsukdavo, todėl turėjome visiškai saugią erdvę treniruotėms. Žinoma, nuotaiką kiek numušė atšaukiamos varžybos, bet treniruočių eigos tai nesujaukė.

Esu dėkingas Lietuvos lengvosios atletikos federacijai, kuri visus tris mėnesius mumis nuolatos rūpinosi ir motyvavo nenuleisti rankų bei rengtis vasaros sezonui.

Būtumėte labai, labai laimingas, jeigu 1500 m nuotolį įveiktumėte per...

...per 3 min. 36 sek. – toks ir yra olimpiinių žaidynių normatyvas. Bet tai tikrai nėra galutinė riba.

Kol kas tai didžiausia jūsų gyvenimo svajonė?

Nesu iš tų, kurie planuotų labai toli į priekį. Dabar pagrindinis tikslas toks ir yra – olimpinės žaidynės, o vėliau pažiūrėsime.

Lietuvos bėgimo specialistai įžvelgia, kad galėtumėte tapti stiprių maratonininku. Ar nekyla noras kada nors pamėginti įveikti šį nuotolį?

Esu įsitikinęs, kad anksčiau ar vėliau tą tikrai padarysiu. Kol kas tiek aš, tiek treneris jaučiame, kad 1500 m distancijoje yra dar daug nenuveiktų darbų.

Treneris man – stabilumo garantas. Jis neleidžia blaškytis, moko susikoncentruoti į vieną tikslą.

Spalio 31 d. jums sukaks 27-eri. Vidutinių nuotolių bėgikui tai, ko gero, pati branda.

Atsimenu, kaip prieš kokius penkerius metus visiems sakydavau, kad vidutinių nuotolių bėgiko branda ateina tuomet, kai jis su-
laikia 26–27 metų. Net nepajutau, kaip tas amžius ėmė ir atėjo. Tikiuosi, kad kartu su branda ateis ne tik stabilūs, bet ir nuolat kylantys rezultatai.

Kas jums labiausiai padeda atsipalaiduoti po fiziškai sunkių treniruočių?

Meluočiau, jei sakyčiau, kad mano treniruotės sunkios ir alinančios. Treneris ypač rūpinasi mūsų savijauta, neleidžia pervargti. Dirbame protingai. Bet, žinoma, atitrūkti nuo sporto padeda filmai, serialai, knygos, susitikimai su draugais. Šį rudenį padės ir magistro baigiamojo darbo rašymas.

TIKSLAS – DAR DIDESNIS PROVERŽIS

„SMAGU GIRDĖTI POZITYVIUS ATSLIEPIMUS APIE FEDERACIJOS DARBĄ, BET ESAME IŠNAUDOJĘ GERIAUSIŲ ATVEJŲ 40 PROCENTŲ SAVO GALIMYBIŲ“, – TEIGIA NAUJASIS LIETUVOS REGBIO FEDERACIJOS PREZIDENTAS IRMANTAS KUKULSKIS, SU SAVO KOMANDA PASIRYŽĘS PADARYTI REGBĮ VIENA POPULIARIAUSIŲ SPORTO ŠAKŲ ŠALYJE.

MARIUS GRINBERGAS

Alfredo Pliadžio nuotr.

Lietuvos regbio rinktinės braunasi į Europos elitą

Irmantą Kukulskį regbis supa nuo pirmųjų gyvenimo dienų: jo tėvas – legendinis šalies regbininkas Sigitas Kukulskis, jau daugiau nei 30 metų dirbantis treneriu.

39-erių I.Kukulskis regbį pirmą kartą išbandė būdamas šešerių, vėliau atstovavo šalies jaunių, jaunimo ir vyrų rinktinėms, stovėjo prie nacionalinės komandos vairo. Vienu metu jis buvo šalies rinktinės vyriausiasis treneris, jos vadovas ir dar Lietuvos regbio federacijos (LRF) generalinis sekretorius.

Aštuonerius metus LRF generaliniu sekretoriumi dirbęs šiaulietis rugpjūčio pabaigoje vykusiame visuotiniame LRF narių susirinkime buvo išrinktas naujuoju federacijos prezidentu. Šiame poste jis pakeitė aštuonerius metus federacijai vadovavusį verslininką Rytį Davidovičių.

„Dvi kadencijos ir aštuoneri metai regbyje – manau, to visiškai pakanka. Pokyčiai yra sveika bet kuriai organizacijai, tad jau nuo 2017-ųjų ruošėmės šiai dienai, kai LRF turės naują prezidentą.

Mačiau nuolatinį Irmanto augimą dar tada, kai jis dirbo generaliniu sekretoriumi, ir net klausimų nekilo, ką siūlyti regbio bendruomenei naujuoju prezidentu. Džiugu, kad jis ryžosi naujam iššūkiui“, – po rinkimų sakė R.Davidovičius.

Pasiryžęs tęsti kartu su R.Davidovičiumi pradėtus darbus I.Kukulskis savo programoje išskyrė penkias sritis, kuriose reikia naujovių arba esminių pokyčių: „Su savo komanda parengtame plane esame numatę, ką reikia gerinti. Planą sudaro penkios dalys – masiškumas, kvalifikacija, meistriškumas, matomumas, efektyvi organizacija. Per praėjusius aštuonerius metus nuveikta nemažai, bet ateina laikas daryti Lietuvos regbio proveržį visose srityse.“

Kartu su LRF prezidento rinkimais buvo patvirtinta ir nauja federacijos valdyba. Generaline sekretore tapo Lietuvos moterų rinktinės žaidėja ir vaikų trenerė Austėja Minkevičiūtė, Trenerių tarybos pirmininku liko Vidmantas Valys, o komercijos komiteto – Paulius Zubavičius. LRF techniniu direktoriumi paskirtas S.Kukulskis, komunikacijos komiteto vadovu tapo Marius Ambrazevičius.

Ar regbis – vienintelė sporto šaka jūsų gyvenime? – paklausėme I.Kukulskio.

Vaikystėje labai rimtai sportavau ir graikų-romėnų imtynes. Vieną metų mano gyvenime buvo ir regbis, ir imtynės. Imtynės sekėsi tikrai neblogai, tarp bendraamžių buvau iškovojęs antrą vietą Lietuvos čempionate. Net kai buvau penkiolikos, manęs dar prašydavo paimtyniauti. Tačiau kai reikėjo apsispręsti, pasirinkau regbį, nes komandinis sportas man labiau prie širdies. Be to, kartą tėvas pasakė, kad iš manęs nebus regbininko. Sukilo vidinės ambicijos, norėjau įrodyti, kad jis netešus.

Aštuonerius metus buvote LRF generalinis sekretorius. Kas buvo sunkiausia šiame darbe?

Pati pradžia. Atėjau net nežinodamas tikros LRF finansinės padėties. O ji buvo prasta – federacija turėjo apie 180 tūkst. litų skolų, grėsė bankrotas. Reikėjo smarkiai susiveržti diržus. Ir darbo pobūdis man buvo visiškai nepažįstamas. Teko išmokti daug naujo. Užtruko kelerius metus, kol perpratau, kaip viskas vyksta, su kuo reikia bendrauti. Nesigailiu, manau, patirtis buvo labai gera.

Porą metų labai intensyviai dirbome siekdami atsikratyti skolų, kad galėtume paprasčiausiai pradėti veiklą. Tik tada įstengėme laisviau įkvėpti oro ir imtis rimtų darbų.

Aišku, dabar smagu girdėti pozityvius, skatinančius judėti į priekį atsiliepimus apie mūsų sėkmingą veiklą. Juk esame mėgėjai. Bet norime augti toliau ir daryti proveržį, nes matome dar daug neatliktų dalykų. Mums dar labai toli iki geros organizacijos, savo potencialą esame išnaudoję apie 35, na, daugiausia 40 procentų.

Turime globaliau analizuoti, kur esame, kur einame. Savikritika, savianalizė padeda judėti į priekį. Einame link to, kad remsimės labai tiksliais skaičiais – nuo žaidėjų licencijavimo iki fizinio testavimo visoje Lietuvoje. Norime matyti, ką turime kiekvienoje amžiaus grupėje. Sieksime suderinti sistemą, kaip tinkamai ir kryptingai plėtoti regbį nuo piramidės pagrindo iki viršūnės.

Reikia stipriai padirbėti ir rėmėjų paieškos, rinkodaros srityse. Papildomos pajamos leistų dar efektyviau dirbti.

Generalinio sekretoriaus pareigas užleidote Austėjai Minkevičiūtei, valdyboje yra ir daugiau naujų veidų.

Išties mūsų komandoje pasikeitė tik keli žmonės. Daug tikimės iš Austėjos. Ji pozityvi, šiuolaikiškai mąstanti. Šiais laikais tai labai svarbu, nes privalome suprasti šiuolaikinį jaunimą.

Austėja nemažai dėmesio skirs ir moterų regbiui. Kuriame strategiją, kuri iš esmės pakeistų moterų regbio padėtį Lietuvoje. Skatiname Austėją dalyvauti įvairiuose kursuose, programose. Ji ir pati nori mokytis. Austėja bus savotiška moterų regbio ambasadorė, nes kol kas šioje srityje esame silpnoki, norisi ženklensio postūmio.

Priėmėme naują komunikacijos vadovą, nes turime atsižvelgti, kad dabar jau reikia ne tik remtis spauda ar televizija, bet ir kitais naujoviškais, jaunatviškais kanalais, per kuriuos galime pritraukti jaunąją auditoriją. Manau, tie dalykai neilgai trukus atsiras ir nukreipsime vieną savo komunikacijos liniją į jaunimą, paauglius. Jei jų nebus, nebus ir regbio ateities.

Išlaikėme ir Rytį Davidovičių. Jis vadovauja mūsų patarėjų komandai. Joje turime gana stiprių verslo, komunikacijos žmonių. Mums svarbi žmonių, matančių regbį šiek tiek iš kito kampo, nuomonė, nes patys negalime pažvelgti iš kitos pusės.

Ar federacija tiek pat dėmesio skirs ir tradiciniam, ir olimpiniam regbiui?

Gal, bet prioritetus verčia dėlėtis valstybė. Ji į tradicinį regbį nežiūri rimtai ir tai liūdina. Valstybės lygmeniu tradicinis regbis visiškai neremiamas. Įsivaizduokite, jei tradicinis krepšinis negautų nieko, o visas finansavimas būtų skirtas 3x3 krepšiniui.

Rolando Parafinavičiaus nuotr.

Naujasis LRF prezidentas I.Kukulskis

Suvokdami bendruomenės lūkesčius, tęsiame regbio-15 tradicijas. Bet valstybės pasirinktas prioritetas yra septynetų regbis. Todėl ir pagal finansavimą, ir pagal rinktinių rezultatų septynetų regbį dėliojame kaip prioritetinę sporto šaką. Džiaugiuosi, kad iš trijų regbio-7 rinktinių net dvi žaidžia elito divizionuose, tarp dvylikos stipriausių Europos šalių – jaunimas ir vyrai. Moterų situacija sudėtingesnė.

Tradicinio regbio rezultatai irgi neblogi. Esame tarp aštuoniolikos stipriausių Europos rinktinių.

Kaip minėjau, labai svarbu analizuoti, kokį jaunimą turime, kaip galime pasiekti dar geresnį rezultatą žvelgiant į ketverių–aštuonerių metų perspektyvą. Neužtenka vien žinoti, kiek mes turime žaidėjų. Reikia žinoti ir jų galimybes.

Jau ne vienerius metus Lietuvos rinktinės trenerio specialistai iš Pietų Afrikos Respublikos. Ar ir toliau planuojate rinktinių vairą patikėti užsieniečiams?

Taip. Norėtume pratęsti šią praktiką. Tikrai nesame nusistatę prieš Lietuvos trenerius. Bet matome, kad užsienio treneriai pateisina mūsų lūkesčius, įneša naujovių, kurias vėliau žaidėjai perkelia į klubus. Tai kelia bendrą meistriskumo lygį Lietuvoje. Be to, užsienio specialistų komandoje visada dirba ir Lietuvos treneriai, perimantys patirtį, žinias. Ateityje jie ir patys galės vadovauti nacionalinėms komandoms.

Ar šiemet Lietuvos rinktinės dar žais?

Septynetų – ne. Bet planuojame, kad spalio 24 d. regbio-15 rinktinė sužais Europos „Trophy“ diviziono mačą su Ukrainos rinktine. Šiame divizione dar žaidžia Vokietija, Šveicarija, Lenkija ir Olandija.

Septynetų rinktinė kitąmet rungtyniaus elito divizione kartu su Anglija, Prancūzija, Airija, Velsu, Italija ir kitomis stipriausiomis komandomis.

Gal dar yra vilčių patekti į Tokijo olimpinės žaidynes?

Į Tokiją jau nepatekome, nors, mano nuomone, galimybių tikrai turėjome. Tiesiog sutrukdė svarbių žaidėjų traumos, kiti dalykai. Mūsų prioritetas buvo patekti į aukščiausiąjį divizioną, tą įvykdėme. Atranka vyko praėjus kelioms savaitėms po patekimo. Bet mums kol kas sudėtinga ilgai išsaugoti komandą aukščiausios formos.

Klubo Štreinikio nuotr.

LRF generalinė sekretorė A.Minkevičiūtė dirba ir vaikų trenere

Sauliaus Čirbos nuotr.

LRF daugiau dėmesio skirs moterų regbiui

Pastaruosius metus bandome olimpinę rinktinę išlaikyti bent tris mėnesius pusiau profesionaliomis sąlygomis. O žiūrint į ateitį reikėtų, kad rinktinė bent šešis mėnesius turėtų tokias sąlygas. Tik taip galėtume nuolat konkuruoti su stipriausiomis Europos rinktinėmis. Į Paryžių jau tikimės žengti tokiu keliu.

Mūsų lygis nuolat kyla. Europoje vis labiau esame matomi. Anksčiau mūsų treneriai klausdavo užsieniečių, kaip jūs tobulėjate, augate. O dabar jau mūsų klausia, kaip mes pasiekiamo rezultata.

Ar plati Lietuvos regbio geografija?

Yra 17 įvairaus dydžio regbio taškų. Didžiausias, aišku, Šiauliai, Vilnius ir Kaunas. Stengiamės plėstis dar labiau. Reikia suprasti, kad mažieji miestai negali išlaikyti aukščiausio lygio komandų. Jas labiau matome didžiuosiuose miestuose, o regionų ekipos yra savotiški donorai, auginantys žaidėjus pagrindinėms komandoms. Regbininkai ugdomi Šiaulių, Panevėžio R.Sargūno sporto gimnazijose.

Kokie regbio čempionatai vyksta Lietuvoje?

Jauniausi užsiima nekontaktiniu regbiu, kurį gali žaisti vaikai nuo ketverių metų. Po to – vaikai, dvi jaunučių grupės, jaunieji, jaunimas, suaugusieji.

Suaugusiųjų yra du divizionai, bet gali būti, kad ateityje skaidysime į tris. Spręsimė pagal rezultatus. Jei skirtumai tarp komandų labai dideli, kenčia meistriškumas. Nei laimėjusi komanda nieko naudinga negauna, nei pralaimėjusi. Mūsų tikslas – vienodo lygio komandos ir kuo daugiau jų tarpusavio rungtynių. Tada meistriškumo lygis kils. Pavyzdžiui, „Top“ lygoje yra keturi lietuvių klubai ir daug atkaklių rungtynių. Siekiant kelti meistriškumą kartais reikia priimti gal nepopuliarius, bet svarbius sprendimus.

Kokia Lietuvoje regbio infrastruktūra?

Aikštės su regbio vartais yra Klaipėdoje, Plungėje, Panevėžyje. Specializuotas regbio stadionas su visa infrastruktūra atidarytas Šiauliuose. Du stadionai yra Vilniuje, po vieną Kaune ir Marijampolėje. Kitur regbis žaidžiamas futbolo aikštėse.

Aukščiausiojo diviziono komandos negali žaisti bet kokiame stadione. Yra tam tikri reikalavimai. Ir baudos už jų nesilaikymą. Turi būti mažiausiai 500 sėdimų vietų, drabužinės. Iš viso daugiau nei 30 punktų, kuriuos reikia įvykdyti. Jei norime augti, tai ir mūsų organizacijos, klubai turi stiebtis. Sunku. Bet jei leisime pievoje žaisti regbį, tai ir liksime pievoje.

Aukščiausiasis divizionas reprezentuoja visai Lietuvai regbį. Ir žmonės turi matyti kokybišką vaizdą. Jei kokybės nėra, tai ar no-

rės tėvai atvesti vaikus į treniruotes?

Vaikus irgi reikia sudominti. Todėl per vaikų čempionatą užsiskėmė batutų miestelį, kad vaikai ne tik žaistų, bet ir gerai praleistų laiką. Atliekame anonimes trenierių apklausas, nes norime suprasti, ką darome blogai, ką galėtume padaryti geriau.

Jei vaiko nesudominsime, jis nueis į kitą sportą. Todėl per pirmus dvejus ar trejus metus jis turi gerai leisti laiką, o paskui jis susilies su bendruomene ir apsispratus su sportu nenorės išeiti.

Turime dar daug nuveikti, kad mūsų sportas būtų patrauklus visuomenei. Tik taip galėsime turėti daugiau žaidžiančiųjų.

Mes siekiame, kad apie regbį sužinotų kuo daugiau su juo anksčiau nesusidūrusių žmonių. O tai jie gali padaryti tik žinodami taisykles. Šiandien dirbame ties projektu, kuriuo siekiame kuo suprantamiau paaiškinti taisykles, ateityje jos atsiras portaluose, socialiniuose tinkluose. Kiekvienas galės susipažinti su elementariomis regbio taisyklėmis, suprasti pagrindinius niuansus. Taip bus lengviau pritraukti narių į savo bendruomenę.

Šiauliuose įkūrėte vaikų dienos namus, esate Šiaulių savivaldybės tarybos narys. Iš kur randate laiko visai veiklai?

Para turi 24 valandas. Ir jei man žmogus sako, kad nėra laiko, paklausu, ar jis naktį miega. Atsako – taip. Tada sakau: dar turi laiko. Tokiu principu ir gyvenu. Mano darbo valandos – nuo septynių ryto iki aštuonių vakaro.

Veiklos tikrai netrūksta. Šiuo metu rengiamės atidaryti senjorų dienos centrą. Planuoju padėti nepasiturintiems ir vienišiesiems senjorams, nes man skaudu matyti juos parduotuvėse skaičiuojančius paskutinius centus ir perkančius pigiausias produktus. Dar vienas tikslas – neįgaliųjų vaikų centras. Tai sritys, kurioms noriu atiduoti dalį savęs, paaukoti savo laiką. Ateityje tikiuosi, kad viską perims patys darbuotojai, man nereikės skirti tiek laiko.

Tada jo galėsiu daugiau skirti savo šeimai. Džiaugiuosi, kad mano žmona labai supratinga. Auginame devynerių metų sūnų Deną ir šešerių metų dukrą Liepą. Sūnus žaidžia regbį, nors jam labiau prie širdies futbolas. Bet dabar tiesiog neturiu galimybės nuvežti sūnaus į futbolo treniruotes. Gal paaugęs pats galės nuvažiuoti. O regbio stadionas yra už gatvės, tai jis ir eina pas senelį į treniruotes. Dukra, sportiško charakterio mergaitė, lanko šokių.

Jūsų tėvo vardu pavadintas regbio stadionas Šiauliuose. Jums koks būtų geriausias jūsų darbų įamžinimas?

Laiminga bendruomenė. Jeigu man pavyks padaryti kažkiek žmonių laimingesnių, man to pakaks. Tai būtų geriausias mano darbų įprasminimas.

REKORDINIS PRADINUKŲ SKAIČIUS

OLIMPIEČIŲ VEDAMOS PAMOKOS, ĮDOMIOS, ĮTRAUKIANČIOS UŽDUOTYS, NAUDINGA INFORMACIJA IR REKORDINIS DALYVIŲ SKAIČIUS – TOKS ŠIAIS METAIS PRADINUKAMS SKIRTAS PROJEKTAS „OLIMPINIS MĖNUO“.

LINA MOTUŽYTĖ

Sauliaus Čirbos nuotr.

Rugsėjo 28 – spalio 23 d. vykstančiame projekte šiais metais dalyvauja 1376 klasės iš 58 savivaldybių. Švietimo, mokslo ir sporto ministerijos, Sveikatos apsaugos ministerijos ir Lietuvos tautinio olimpinio komiteto iniciatyva pradinukai kviečiami ne tik kasdien judėti, bet ir susipažinti su sveiko gyvenimo būdo pagrindais.

Projekto organizatoriai kuria netradicines įtraukiančias užduotis, kurias pradinukai kartu su mokytojais atlieka klasėje bei namie su šeimos nariais. Pedagogams taip pat suteikiama visa metodinė medžiaga, susijusi su skirtingomis projekto temomis.

Šiais metais projektą „Olimpinis mėnuo“ sudaro keturios temos: fizinis aktyvumas, sveika mityba, vaiko gerovė ir kokybiškas poilsis. Kiekvienai jų skiriama savaitė. Kiekvieną savaitę projekto dalyvių laukia pažintis su olimpiečiu. Šį kartą sportininkai mažiesiems ves nuotolines pamokas, per kurias ne tik kartu mankštinsis, bet ir atsakys į įvairiausių vaikų klausimus.

Olimpinis vicečempionas irkluojas Saulius Ritteris su vaikais kalbės apie kokybišką poilsį.

„Man geriausias poilsis yra kokybiškas miegas arba lengva fizinė veikla. Geresniam atsigavimui po didelių fizinių krūvių stengiuosi derinti ir sveiką visavertę mitybą. Manau, posakis „stiprėjame, kai ilsimės“ yra labai teisingas.

Apie fizinį aktyvumą ir sveiką gyvenimą su vaikais svarbu kalbėti nuo mažens. Juk ankstyvame amžiuje daug lengviau ugdyti sveikos ir aktyvios gyvenimo įprotį, kuris formuoja ir stiprina

žmogaus organizmą“, – sakė irkluojas.

Ėjikė Brigita Virbalytė-Dimšienė su pradinukais nuotoliniu būdu mankštinsis, bėgikė Eglė Balčiūnaitė pasakos apie sveiką mitybą, o baidarininkas Andrejus Olijnikas dalinsis įžvalgomis, kaip palaikyti gerą emocinę savijautą.

„Praėjusiais metais sulaukėme daugybės labai pozityvių atsiliepimų. Su projekto „Olimpinis mėnuo“ dalyviais dalinamės įrankiais ir idėjomis, kuriais pedagogai galės naudotis ir projektui pasibaigus. Džiaugiamės aktyviu mokytojų įsitraukimu, o šiais metais į projekto veiklas skatiname stipriau įsitraukti ir tėvelius“, – paragi-no LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

Praėjusiais metais prie šios iniciatyvos prisidėjo 850 klasių, maždaug 16 tūkst. Lietuvos vaikų.

„Džiaugiamės galėdami prisidėti prie prasmingo projekto įgyvendinimo. Kviečiu mokinius aktyviai dalyvauti. Didelis fizinis aktyvumas turi įtakos ir geresniems mokymosi rezultatams. Todėl nauda dvipusė. Visiems linkiu šiuo laiku išlikti sveikiems“, – linkėjo švietimo, mokslo ir sporto ministras Algirdas Monkevičius.

„Tinkamas fizinis aktyvumas yra vaiko organizmo vystymosi pagrindas. O sportas ir judėjimas – ko gero, patys maloniausi sveikatinimosi būdai. Taigi su malonumu sportuokime, judėkime ir kurkime savo sveikatą“, – sakė sveikatos apsaugos ministras Aurelijus Veryga.

Visos projekto veiklos vyksta laikantis visų Vyriausybės nustatytų saugumo reikalavimų.

APIE TALENTUS IR PREZIDENTĖS KĖDĘ

STALO TENISAS – VIENA MASIŠKIAUSIŲ SPORTO ŠAKŲ LIETUVOJE, KURIOS VIRŠŪNĖJE KELIS DEŠIMTMEČIUS ŽIBA RŪTA PAŠKAUSKIENĖ. TAČIAU ĮKANDIN JOS GALVAS KELIĄ IR JAUNIEJI TALENTAI. APIE ŠIOS SPORTO ŠAKOS AKTUALIJAS KALBAMĖS SU LIETUVOS STALO TENISO ASOCIACIJOS PREZIDENTE INGA NAVICKIENE.

LINA DAUGĖLAITĖ

Alfredo Pliadžio nuotr.

R.Paškauskienė

Inga Navickienė federacijai vadovauti pradėjo 2018-ųjų pavasarį. Taigi praėjo pusė kadencijos – proga atsigręžti atgal, pakalbėti apie tai, kas nuveikta ir ko nepavyko padaryti.

Kaip sekėsi per tuos dvejus prezidentavimo metus?

Tas laikas, sakyčiau, greitai prabėgo, juolab kad esu užsiėmusi ir tiesioginiame darbe (sporto mokyklos „Gaja“ direktoriaus pavaduotojos – aut. past.). Kadangi darbas labai susijęs su visuomenine veikla, kartais sunku atskirti, kas yra viena, o kas kita, nes viskas susiplaka į vieną rutiną ir atrodo, kad visas šis darbas vyksta nuolat, neatsiejamai. Dėl to problemos man gerai žinomos, suprantamos.

Negalėčiau pasidžiaugti itin dideliais nuveiktais darbais. Galbūt vienas pagrindinių – šiek tiek pagerėjo varžyba, ypač Lietuvos čempionatų, organizacija. Dabar visada būna parengtas planas, reikiamą dėmesį skiriame atidarymui, kad sportininkai pasijustų šventiškiau. Siekiame pritraukti daugiau rėmėjų. Tad jau šiais metais pasistengėme, kad sportininkus labiau motyvuotų prizai. Galime pasidžiaugti, kad pernai ir Lietuvos čempionate, ir „TOP 12“ pirmenybėse dalyvavo visi pajėgiausi mūsų sportininkai, žinoma, išskyrus Rūtą Paškauskienę, kuri neturi lygių. Ji būna varžybose tiesiog kaip viešnia.

Ši komanda, su kuria dirbu, nebuvo mano surinkta – aš atėjau į ją. Dėl to man buvo gan sunku dirbti, jie gal ne to tikėjosi, bet ieškojome bendrų sąlyčio taškų. Susitvarkėme įvairius veiklos dalykus – teisės, etikos kodeksą, parašėme strateginį planą, įvykdėme kitus reikalavimus. Kiek įmanoma, mūsų veikla protokoluojama,

visi gali susipažinti su sprendimais. Vykdomuosius posėdžius rengiame dažniau, nei yra numatyta, nes klausimų daug ir juos reikia spręsti.

Šiek tiek subliūško tarptautinių renginių, per kuriuos daugiausia populiarinama sporto šaka, kamuolys. Šiomet Prienuose turėjusį vykti Šiaurės šalių čempionatą reikėjo nukelti dėl pandemijos. Planuojame jį surengti kitais metais.

Susipažinau su kur kas daugiau kitų šalių federacijų atstovų, todėl dabar galime susirašinėti, planuoti bendras stovyklas, renginius. Smagu, kad Šiaurės šalių regione plečiasi mūsų veikla. Rugsėjo viduryje nuotoliniu būdu vyko Šiaurės šalių kongresas. Švedai pasiūlė organizuoti šio regiono bendras stovyklas, treniruotes. Būtų labai naudinga. Taigi tarptautiniais santykiais galiu pasidžiaugti, o Lietuvoje viskas juda sava eiga. Neseniai pasikeitė Švietimo, mokslo ir sporto ministerijos reikalavimai, padaugėjo darbo, stengiamės jį atlikti taip, kaip iš mūsų to reikalauja.

Ateidama į šias pareigas itin akcentavote stalo teniso bendruomenės mikroklimatą. Ar pavyko sukurti geresnę atmosferą?

Esu sakiusi tokius žodžius: jeigu mes visi pasistengtume palengvinti kitų kelius, mūsų pačių kojos žengtų sklandžiai ir tolygiai. Aš to labai tikėjau iš mūsų visuomenės, bet požiūriai skirtingi, vyrauja didžiulė konkurencija. Yra meistriskumu užsiimančių žmonių grupė ir yra kita dalis mūsų visuomenės, kuri žaidžia varžybose – mes tai vadiname lygų varžybomis, net 240 komandų. Džiaugiamės tokia didžiule plėtra, bet šių dviejų pusių supratimas visiškai skirtingas: vieniems stalo tenisas – tiesiog smagus

I. Navickienė

žaidimas, galimybė pabūti kolektyve, o kitiems – meistriskumas. Ir tai susikerta.

Norėčiau, kad šioje vietoje vieni nuo kitų būtų atsieti, bet labai svarbu, kad nė vieni nenukentėtų. Kita vertus, tai padaryti sunku, nes šiame rate sportuoja ir mūsų sporto mokyklų auklėtiniai, jie pakliūva į vieną ar kitą terpę.

Stengiuosi su visais bendrauti, sakyčiau, radau kelią į daugelio širdis, su visais kalbuosi. Ir su veteranų asociacija pradėjome gražiai bendradarbiauti. Tikiuosi, per ateinančius rinkimus pavyks surinkti daugiau skirtingų vienos ir kitos pusės atstovų, kad jie kartu susitikę matytų ir girdėtų problemas, o ne sužinotų iš kažkokių nuogirdų. Sakyčiau, kad mažas žingsnelis į mikroklimato kūrimą žengtas.

Ateidama vadovauti asociacijai matėte, ką reikia keisti. Kurių sričių sunkiausiai sekasi išjudinti?

Sunkiausia išjudinti trenerių kvalifikacijos kėlimo reikalus. Susiduriu su tuo ir dirbdama sporto mokykloje, ir asociacijoje, nes nemažas barjeras – užsienio kalba. Rengiami tarptautiniai seminarai, kurių dalyviams netgi už viską sumokama, belieka kelionės išlaidas patiems pasidengti, bet treneriai nevyksta, nes nemoka kalbos. O jeigu vyksta, tai tie patys žmonės.

Ir Lietuvoje mes mokymus rengiame, visi lyg ir dalyvauja, bet žinių praktiškai įgyvendinti kažkaip nepavyksta. Manau, lygis nepakilo ir dėl to, kad nėra aukštesnės kvalifikacijos mokymų: yra pradinės grupės, meistriskumo ugdymo, tobulinimo, o aukščiausio lygmens – nebe. Ir su tuo susiduria ne tik stalo tenisas. Apie tą patį šnekėjome su Šaudymo federacijos atstovais. Gal čia turėtų būti bendra valstybės strategija?

R. Paškauskienė yra sakiusi, kad bėda ta, jog Lietuvos suaugusiųjų čempionatuose nėra kam žaisti – žaidžia jauni sportininkai. Kada galima tikėtis suaugusiųjų?

Sunku pasakyti, nes sportininkai auginami sporto mokyklose. Mes skiriame daug dėmesio pradinio rengimo grupėms formuoti. Tai geras žingsnis, nes vyksta atranka. Bet kai prieiname meistriskumo ugdymo, tobulinimo etapus, sportininkų mažėja ir rezultatai nebekyla. Manau, nėra tarpinio perėjimo į aukštesnį meistriskumą. Metų metais jaunučių amžiaus sportininkai užsienyje rodo neblogus rezultatus, patenka į Europos rinktinės – net du mūsų sportininkai yra atstovavę Europos jaunučių rinktinėms, bet pasiekę jaunių etapą užstringa. Ir tai susiję su mokslais, nes nebelieka tiek daug laiko treniruotis. Stipresni sportininkai sudaro kontraktus ir žaidžia užsienio klubuose.

Šiandien džiaugiamės sesutėmis Kornelija ir Emilija Riliškytėmis. Mergaičių karta, sakyčiau, dabar iš tiesų ateina. Turime labai ambicingą trenerę olimpietę Jolantą Prūsienę. Neseniai su ja šnekėjome, ji labiau telksis į darbą su merginomis, nes jų meistriskumą lengviau patempti. Vyrams reikia dar stipresnių sparringo partnerių, negu jie patys yra.

Geriausia Lietuvos stalo tenisininkė R. Paškauskienė buvo nusi- taikiusi į Tokiją – ketvirtąsias savo olimpinės žaidynes. Kaip atrodo atranka, kurią sustabdė pandemija?

Kaip ir kitiems sportininkams, taip ir stalo tenisininkams tai iššūkių metas. Kaip sugebėsime rasti būdų treniruotis čia, Lietuvoje, taip ir atsilies. Rūta visą šį laiką treniravosi: birželį šiek tiek išėjosi, vėliau rengė stovyklas, dabar ieškome partnerių, su kuo ji galėtų treniruotis. Kviečia ją ir į užsienį treniruotis, bet reikia žiūrėti, kad grįžus nereikėtų izoliuotis. Kol kas visi čempionatai – Europos ir pasaulio – perkelti į pavasarį.

Rūta buvo pasiruošusi dalyvauti olimpinėse atrankos varžybose Maskvoje, bet jos buvo atšauktos ir perkeltos į kitus metus. Ambicijos lieka tos pačios. Visada sakiau, kad Rūta – unikali žaidėja, ji ilgą laiką neturėjo lygiaverčių partnerių, bet visada sugebėdavo atsistoti ant kojų, išvykdavo į užsienio stovyklas, pasiruošdavo ir sublizgėdavo. Olimpinė atranka planuojama kitų metų pavasarį – iki balandžio 30 d. turi paskirti datą. Birželio 1-ąją turi būti aiškūs visi, kurie patenka į Tokijo žaidynes.

Kuo gyvena talentingi jaunieji stalo tenisininkai – Medardas Stankevičius, sesės Riliškytės?

Dėl sesučių viskas gerai, trenerė J. Prūsienė šauniai su jomis dirba. Nuolat vyko stovyklos, jos turi sparringo partnerių vyrų, trenerė sugeba pasirūpinti geru pasirėngimu. Dabar turi prasidėti turai pagal kontraktus, matysime, kaip seksis išvykti. Žinoma, gaila, kad pradingo šie metai, nes praėjusieji buvo pirmi, kai jos dalyvavo jaunių amžiaus varžybose. Dabar jau būtų sukaupusios patirties, stabilumo kitiems metams, kurie tarp jaunių amžiaus varžovių bus paskutiniai.

M. Stankevičiui sunkiau. Tai pajėgus stalo tenisininkas, todėl jam čia nelabai randame stiprių partnerių. Neseniai kalbėjome, prašiau, kad sakytų savo problemas. Dabar jis gydomsi kelio traumą, atlieka pratimus namie. Jo motyvacija kritusi.

Mėginsime ieškoti jam treniruočių partnerių, galvosime, ką kviesiti į Kauną, kad galėtų normaliai ruoštis. Tikimės, kad pastatysime jį ant kojų. Bandome bent morališkai palaikyti, kad neprarastų noro sportuoti. Pagal kontraktą jis žaidžia stiprioje Vokietijos antrosios lygos komandoje. Bet sumažėjus tokių varžybų kiekiui meistriskumas krinta, sunku pasivyti daugiau žaidžiančius varžovus.

Kitais metais vyks Europos jaunimo čempionatas, kuriame Medardas pajėgus rungtyniauti. Tikimės, kad jam pavyks pasiekti rezultatą, kuris parodys ateitį. Tarp suaugusiųjų atranka per visą Europą didžiulė. Medardui kitais metais sueis 21-eri ir tai jam būtų paskutinis Europos jaunimo čempionatas.

Auž šių sportininkų stovi dar kas nors, į ką krypta akys?

Taip, galėčiau pasakyti, kad tarp berniukų ryškiai patobulėjo Lukas Laketčenka. Jis pernykščiame Europos jaunučių čempionate buvo vienas iš daugiausiai taškų pelniusių žaidėjų, nors tarptautinių varžybų patirties nedaug turėjo. Šiomet tapo Baltijos šalių jaunių čempionu, tai irgi rodiklis. Jis ir Lietuvos jaunių čempionas. O J. Prūsienė turi gabių mergaičių.

Kokie šiemet stalo teniso renginiai dar planuojami?

Spalio 17–18 d. turėjo vykti ir moterų, ir vyrų Europos kvalifikacinių varžybų pirmasis etapas, bet gavome laišką, kad varžybos nukeltos. Vyrai turėjo skristi į Bulgariją, moterys – į Suomiją. Spalį ir lapkritį jos tikrai nevyks, gal perkels į gruodį.

Be varžybų, kuriose sportininkai dalyvauja pagal kontraktus, Lietuvoje gruodį numatytos „TOP 12“ varžybos. Baltijos šalių čempionatas taip pat turėtų vykti gruodį, o jau sausio mėnesį startuosime su Lietuvos čempionatu, jame bus sudarytos mūsų rinktinės. Lietuvos čempionatą dažniausiai rengdavome kovą, bet kitąmet pasaulio komandinis čempionatas vyks anksčiau – vasario 28 – kovo 7 d. Pietų Korėjoje. Pasaulio čempionatas bus labai svarbus, nes pirmosios 32 komandos užsitikrins vietą kitame čempionate.

SPORTAS GALI BŪTI GYVENIMO KELIAS

„SPORTAS YRA TIKRAS ENERGIJOS UŽTAISAS – PASPORTUOJI, ĮLENDI Į ŠALTĄ DUŠĄ IR GAUNI TOKIĄ GERŲ EMOCIJŲ DOZĘ, KAD DAUGIAU NIEKO IR NEREIKIA. MAN ATRODO, KAD FIZINIS AKTYVUMAS – VIENA SVARBIAUSIŲ GERO, SVEIKO, POZITYVAUS GYVENIMO DALIŲ“, – NEABEJOJA NAUJASIS LAIDOS „LMŽ. LIETUVOS MOKYKLŲ ŽAIDYNĖS“ VEDĖJAS VIDAS BAREIKIS.

AURIMAS KUCKAILIS

Laida „LMŽ. Lietuvos mokyklų žaidynės“ skirta ne tik didžiausiam šalyje moksleivių sporto projektui apžvelgti, bet ir sveikam bei aktyviam gyvenimo būdai skatinti. Didelio susidomėjimo sulaukusi laida jau nuo spalio 11 dienos kiekvieną sekmadienį 12 val. bus transliuojama LRT eterijoje.

Naujuoju laidos vedėju tapusiam dainininkui, režisierui, aktorui, muzikantui, kompozitoriui ir televizijos laidų vedėjui V.Bareikiui projektas kelia pačias geriausias emocijas.

„Man patiko šios laidos formatas – bendrauti su jaunimu, kas man labai artima, daug sporto, kelionių po Lietuvą. Iš tikrųjų kol kas matau vien pranašumus“, – sako V.Bareikis.

Kas paskatino prisidėti prie šio projekto ir jį vesti?

Idėja pakviesti mane kilo organizatoriams, nes matė, kad mano veikla nespėja su projekto vertybėmis. Su Lietuvos tautiniu olimpinio komitetu buvome susitikę, pakalbėjome apie šio projekto vertybes – draugystę, pagalbą per sportą, norą pristatyti sportą kaip priemonę socializuotis ar siekti ne tik sportinių laimėjimų. Sportas gali būti gyvenimo kelias. Norime, kad jaunimui tai taptų labiau įprasta, nors šiais laikais ta revoliucija jau vyksta ir visi supranta, kad savo organizmą reikia rūpintis.

Ar keisis laidos, ar turite savo viziją, kaip viskas atrodys?

Laida susidės iš kelių segmentų. Vienas jų – mano bendravimas su moksleiviais ir tam tikros sporto šakos išbandymas, kitas – mano pašnekesys su sportininkais, o trečias intriguojantis segmentas – laidos žiūrovai galės susipažinti su kuria nors „urban“ stiliaus sporto šaka ir kažko išmokti. Tai bus kaip mokomoji medžiaga, kuri, neabejoju, atsiras ir socialiniuose tinkluose.

Laidos vedėjo amplua pačiam nesvetimas. Ar jaučiate šiek tiek nerimo prieš nerdamas į laidos apie Lietuvos mokyklų žaidynes darbus?

Man ši veikla tik bejsibėgėjanti, susipažįstu su visokiais niuansais. Karantinas padovanojo „[domiąsias pamokas“, po jų buvo „[domiosios atostogos“, dabar – projektas „Dainuok su manimi“. Užsikabinau už šios veiklos, nes ji man patinka. Muzika man – geriausia veikla, kuria galiu užsiimti, nes nejučiu jokio streso, nervų ar vidinių spazmų, nors gal pavargstu fiziškai, bet tikrai ne psichologiškai. Lygiai taip pat yra ir su laidų vedėjo darbu. Esu linkęs visada tobulėti, o nėra geresnės erdvės tobulėti, nei vesti projektą ir sužinoti vis naujų dalykų.

Kaip bendrausite su vaikais? Jums tai bus iššūkis ar kaip tik plaukiosite lyg žuvis vandenyje?

Apskritai gyvenime mažai stresuoju. Greičiau džiaugiuosi gyvenimu ir darau tai, kas man įdomu. O kai pradėdau kažkokią veiklą, savęs paklausu, koks čia mano tikslas, ko iš manęs tikisi ir ką norime

V. Bareikis jau šešerius metus užsiima kiokušin karate

Asmeninio archyvo nuotr.

šiuo projektu pasiekti. Atsakau į tuos klausimus, suprantu, kad nėra ko stresuoti, ir tiesiog dirbu. Čia kaip odontologo darbas: po metų ar dvejų jis jau nesinervina sulaukęs kliento, o užsiima tuo, kuo ir turi užsiimti – gydo žmones.

Laidos herojai – moksleiviai. Kiek svarbus fizinis aktyvumas mokyklinio amžiaus vaikams ir jaunuoliams?

Pirmiausia labai džiaugiuosi, kad turėsiu dirbti būtent su šia amžiaus grupe, nes tai žmonės, kuriuos galima įkvėpti, jiems patarti, pasiūlyti gyvenimo būdą. Aišku, jie rinksis patys, bet gal kažkam prilips. Man atrodo, kad fizinis aktyvumas – viena svarbiausių gero, sveiko, pozityvaus gyvenimo dalių. Manęs kartais klausia, iš kur turiu jėgų šitiek veiklų užsiimti, iš kur tiek pozityvumo. Atsakau, kad yra trys elementarios sudedamosios dalys: miegas, mityba ir sportas. Prižiūriu savo organizmą, nes mūsų kūnas – tarsi mašina, kurią reikia sutepti, atlikti techninę apžiūrą ir kiekvieną dieną prižiūrėti, keisti ar tobulinti nevykusias dalis.

Vaikams tai ypač aktualu?

Taip. Juk tai augantys organizmai! Svarbu pasirinkti tą sporto šaką, kuri patinka. Pats turiu dvylikametį sūnų ir nėra didesnio džiaugsmo ir stebuklo, nei matyti, kaip jis užsiima parkūru. Man nereikia jo versti eiti į treniruotę, jis pats dėlioja tvarkaraš-

V.Bareikio koncertuose liejasi nevaržoma energija

tį, nori eiti, tobulėti. Matau, kiek jam tai duoda fiziškai, kiek ten yra psichologijos. Tas pats karatė šlifuoja charakterį. Matau vien privalumus. Pagaliau juk sportas yra tikras energijos užtaisas – pasportuojai, įlendi į šaltą dušą ir gauni tokią gerų emocijų dozę, kad nieko daugiau ir nereikia.

Kokios sporto šakos traukė patį, kai buvote mokyklinio amžiaus, ką sportavote?

Viskas prasidėjo nuo komandinio sporto – kvadrato, kurį žaidžiant jaunesnėse klasėse kildavo didžiausios aistros. Matau, kaip sūnaus istorija kartojasi, jie ten irgi kvadrata „kapoja“. Nuo 7 iki 12 metų lankiau karatė, vėliau perėjau į krepšinį, į Vilniaus krepšinio mokyklą. Nesu aukštas, pagal fizinius duomenis geriausiai atveju galėjau būti gynėjas, bet manęs tai negąsdino. Buvo gerų etapų, gavau padaršinimų, kad esu darbštus, turiu dirbti ir viską pasieksiu. Vieną vasarą dalyvavau rimtoje krepšinio stovykloje, kur šešias dienas per savaitę po dvi treniruotes per dieną teko plušėti.

Pirmą kartą susidūriau su profesionaliu sportininko gyvenimu, kurį iki tol, vartydamas žurnalą „Krepšinis“ ir svajodamas apie karjerą NBA, įsivaizdavau kitaip. Kai realiai susidūriau su rimta sportininko veikla, pamačiau, kad ne viskas čia rožėmis klota, griuvo iliuzijos. Pasukau meno keliu, bet sportas niekur nedingo. Krepšinio mokyklą baigiau, daug aktyvumo reikalavo aktorinė veikla, o galiausiai dabar esu grįžęs į kiokušin karatė treniruotes ir sportuoju jau šešerius metus. Kitų metų rugpjūtį, jei nebus traumų, turėčiau laikyti juodojo diržo egzaminą.

Šis projektas man yra mielas bei artimas ir dėl to, kad visiškai nekeičia mano paties kasdienybės – penkis kartus per savaitę aktyviai sportuoju.

Gal buvo svajonių užkopti į olimpinės aukštumas?

Dešimtoje klasėje labai rimtai svarsčiau apie krepšinį, važinėčiau į Druskininkus pas a.a. trenerį Algimantą Gedminą, jis dirbo su jaunučių rinktine, kurios stovyklose ir man teko plušėti. Buvo rimtas kelias ir didžiulė aistra, svaigau. Tuo metu nesulaukiau didelio tėvų palaikymo, jie žiūrėjo realistiškai – čia sportas, gali būti traumų.

Pamenu su tėvais pokalbį virtuvėje, ar mesti Nacionalinę M.K.Čiurlionio menų mokyklą, eiti į paprastą mokyklą ir siekti krepšinio karjeros. Galėjo viskas įdomiai pasisukti. Galiausiai paragavau tikros profesionalo duonos ir ėmiau žiūrėti atsargiau. Mane užkabino menai ir sau aiškiai pasakiau, kad sportas yra mano hobis, antroji veikla.

Ar sportuojate kartu su sūnumi? Ar skatinate jį?

Mes abu lankome kiokušin karatė – stebiu sūnaus treniruotę, o po jos vyksta suaugusiųjų, tai yra mano, treniruotė, per ją Adas

ŽAIDYNES GLOBOJA PREZIDENTAS

Lietuvos mokyklų žaidynės – didžiausias mokiniams skirtas sporto projektas Lietuvoje, kurį globoja šalies prezidentas Gitanas Nausėda.

Šių varžybų geografija apima 59 Lietuvos savivaldybes, kasmet žaidynėse dalyvauja iki 200 tūkst. moksleivių iš daugiau kaip 900 mokyklų. Geriausi iš geriausiųjų susitinka finalo etapuose, kurie įprastai vyksta ir per „LTeam“ žiemos festivalį bei Olimpinių dieną.

Į žaidynių programą įtraukta 21 sporto šaka. Sporto šakų sąrašas kasmet atnaujinamas, kad kiekvienas moksleivis galėtų atrasti sau tinkamiausią ar įdomiausią. Šis projektas siekia ne tik išaiškinti sportiškiausią mokyklą, bet ir sudaro sąlygas mokiniams per sportą ugdytis, susirasti naujų draugų, išmokti siekti užsibrėžtų tikslų, įgauti naujų įgūdžių.

ruošia pamokas. Žodžiu, viskas susipynę su sportu. Mūsų veiklos aktyvios, abu mėgstame judėti – važinėjame dviračiais, Adas mėgsta užsimti parkūru ir atlikti triukus, einame į miestą su šunimi, trise bėgiojame, jis visokius salto daro. Ar mėginu kažką pakartoti? Ne, šioje vietoje sudėtinga, nes jis pažengęs, turi aštuonerių metų parkūrininko stažą.

Projekto tikslas – paskatinti vaikus judėti, garbingai varžytis, propaguoti olimpinės vertybes, tokias kaip pagarba, draugystė, tobulėjimas, lygybė ir kiti geri socialiniai dalykai. Kiek, jūsų nuomone, svarbu apie tai kalbėti, ar to vis dar trūksta mūsų visuomenėje?

Per daug niekada nebus. Teko aplankyti daug mokyklų su iniciatyva „Už saugią Lietuvą“. Ten kalbėjau apie patyčias, savižudybių prevenciją. Pamačiau, kad Lietuvoje su tuo jau pažengta į priekį. Vaikai džiaugiasi, kad vyksta savaitė be patyčių ir kitos iniciatyvos. Jų niekada nebus per daug. Yra toks posakis apie reklamą, kad jei nori, jog žmogus kažką iš tavęs nupirktų, turi jį dvylika kartų pasiekti. Pirmą, antrą kartą nepamato, trečią – atkreipia dėmesį, bet sako nesąmonė, šestą pasidomi ir vis tiek sako nesąmonė, o galiausiai dvyliktą kartą taria: „Viskas, gerai, imu.“ Šios temos nepaprastai svarbios, už jas ir pats pasisakau, ir auklėju savo sūnų, kalbamės su juo apie lyčių, rasines ir kitas lygybes, vertybes. Jei prisidėsime prie tų dvylikos kartų, kol galiausiai kažkuriam vaikui ausys ims riestis, jei išgirs, kad kažkas nepagarbiai kreipiasi į kitatautį ar žmogų kitos odos spalvos, galėsime pasidžiaugti, kad savo tikslą pasiekėme.

PLANUS JAUKIA NEŽINIA

„FIZIŠKAI JAUČIUOSI PUKIAI, GAL IR GALĖČIAU ŽAISTI, BET PIRMIAUSIA REIKIA, KAD KOKIOS NORS VARŽYBOS BŪTŲ“, – ŠYPTELI DAINIUS ZUBRUS, PAKLAUSTAS, AR DAR APSIVILKS LIETUVOS RINKTINĖS APRANGĄ. JAU DVEJUS METUS MŪSŲ ŠALIES LEDO RITULIUI VADOVAUJANTIS ATLETAS ŠTENGIASI NE TIK ŽAIDIMŲ AIKŠTĖJE KUO DAUGIAU PRISIDĖTI PRIE ŠIOS SPORTO ŠAKOS PLĖTROS LIETUVOJE IR NAUJŲ AUKŠTUMŲ.

MARIUS GRINBERGAS

Evaldo Šemoto nuotr.

D.Zubrus dar nesako „ne“ Lietuvos rinkinei

A sociacijos „Hockey Lietuva“ prezidentas šiemet kaip niekada ilgai užsibuvo gimtinėje. Atskridęs čia balandį, atgal už Atlanto, kur likusi jo šeima, buvusi NHL žvaigždė išsiruso tik rugsėjo pabaigoje.

Prieš iškeliudamas pas išsilgtą šeimą 42 metų D.Zubrus dar spėjo sudalyvauti Vilniaus maratono metu vykusiame 5 km bėgime ir trasą įveikė vilkėdamas buvusio krepšininko Rimanto Kaukėno įkurto labdaros fondo suburtos komandos „Aplenkime vėžį“ rožinę aprangą. Būrį įvairių sričių garsenybių sutelkusi komanda kvietė palaikyti sunkiai sergančius vaikus.

Daug dažniau „Hockey Lietuva“ vadovui tenka vilktis oficialius drabužius ir spręsti Lietuvos ledo ritulio problemas. Viena svarbiausių, pasak D.Zubrus, – bazių trūkumas. Tačiau šiemet daug daugiau bėdų visam sportui sukėlė COVID-19 pandemija. Visai netoli finišo kovo mėnesį buvo nutrauktas ir Lietuvos ledo ritulio čempionatas. Be to, koronavirusas sudaužė viso pasaulio ledo ritulininkų planus išmėginti jėgas įvairaus lygmens pasaulio čempionato pakopose.

Lietuvos vyrų rinktinė pavasarį turėjo rungtyniauti planetos pirmenybių pirmojo diviziono B grupės varžybose Katovicuose. Tačiau dėl pandemijos čempionatas šiemet neįvyko ir Tarptautinės ledo ritulio federacijos (IIHF) sprendimu buvo perkeltas į 2021 m. Vėl tame pačiame Lenkijos mieste balandžio 26 – gegužės 2 d. numatytame turnyre dėl vienintelio bilieto į dar aukštesnę pakopą kartu su šeiminkais ir lietuviais rengiasi kovoti japonai, estai, ukrainiečiai ir serbai.

Be pasaulio čempionato kitamet liks jaunimo (iki 20 m.) Lietuvos rinktinė, nes Rumunijoje turėjęs vykti antrojo diviziono A grupės turnyras šį rugsėjį buvo atšauktas. Jaunių (iki 18 m.) to paties lygmens varžybos, kuriose žaistų lietuviai, numatytos 2021 m. balandį Estijoje.

Pirmą kartą paragauti olimpinį žaidinių atrankos varžybų skonio neteks mūsų šalies moterų rinktinė. Gruodį ji turėjo debiutuoti atrankos turnyro pirmajame etape Islandijoje, tačiau varžybas nuspręsta atidėti, o nauja jų data paaiškės vėliau.

Tiesa, vos pernai suburtai ir 2019-ųjų pabaigoje žemiausioje planetos pirmenybių pakopoje sėkmingai debiutavusiai moterų rinktinėi ir visai „Hockey Lietuva“ organizacijai svarbiausias išbandymas turėtų būti kovo 15–21 d. Kaune numatytas pasaulio čempionato trečiojo diviziono turnyras, kuriame kartu su šeiminkėmis kovotų dar septynių šalių komandos.

Varžybos vyktų šiuo metu dar statomoje Kauno ledo arenoje. D.Zubrus neabejoja, kad statybos bus baigtos laiku, o ši arena taps pagrindiniu Lietuvos ledo ritulio centru.

Kokie yra pagrindiniai darbai, kuriuos jau pavyko nuveikti ar dar planuojate vadovaudamas Lietuvos ledo rituliu? – paklauso D.Zubrus.

Norint plėtoti šią sporto šaką, reikia čiuożyklų. Jų Lietuvoje akivaizdžiai per mažai. Mes net neturėdami sąlygų gana neblogai atrodome tarptautinėje arenoje – tiek vyrų ir vaikinų, tiek moterų rinktinės, o ledo ritulį Lietuvoje žaidžia maždaug tūkstantis vaikų.

BENDROS VARŽYBOS

Kol kas nežinia gaubia bendrą Lietuvos, Latvijos ir Estijos ledo ritulio federacijų projektą – Baltijos lygą, kurioje turėtų dalyvauti po du kiekvienos šalies klubus. Planuojama, kad Lietuvai atstovautų dėl pandemijos nutraukto praėjusio mūsų šalies čempionato lyderis „Kauņas Hockey“ ir Vilniaus „Hockey Punks“. Varžybos vyktų trimis etapais – pirmieji du lapkritį numatyti Lietuvoje ir Estijoje, o trečiasis, finalinis, – gruodį Latvijoje. Tačiau, pasak „Hockey Lietuva“ atstovo Tautvydo Sakalausko, šių varžybų likimas labai priklausys nuo to, kaip toliau rutuliosis su COVID-19 susiję reikalai. Kur kas geresnė vaikų ledo ritulio padėtis. Net 13 mūsų šalies vaikų ir jaunimo komandų išbandys jėgas kaimyninių šalių – Latvijos ir Baltarusijos – čempionatų amžiaus grupių iki 13, iki 15 ir iki 17 m. turnyruose. Į Latviją šiemet vyks trys šalies ledo ritulio mokyklos: „Baltų ainiai“, „HC Klaipėda“ ir Sostinės ledo ritulio akademija, o Vilniaus „Geležinio vilko“ ir Dariaus Kasparaičio ledo ritulio mokyklos auklėtiniai varžysis Baltarusijoje.

Jei atsirastų daugiau bazių, šis skaičius dar labiau išaugtų.

Jauniausiems ledo ritulininkams žengti pirmuosius žingsnius tinka ir „Akropoliuose“ esančios čiuožyklos, tačiau jos nėra skirtos ledo rituliui. Todėl mums labai svarbi Kaune statoma ledo arena. Tikrai nesakysiu, kad smarkiai prisidėjau prie jos atsiradimo, nes viskas prasidėjo anksčiau nei prieš dvejus metus, kai tapau „Hockey Lietuva“ vadovu. Dar prieš 2018 m. Kaune vykusį pasaulio čempionatą buvome susitikę su miesto meru, kalbėjomės apie mūsų poreikius.

Dabar čia jau matosi didžiulis progresas ir galiu pasakyti, kad čia bus geriausia ledo arena Lietuvoje. Aišku, ji bus skirta ne tik mums, bet ir kitoms sporto šakoms, kurioms reikia ledo. Tačiau mums ji turėtų tapti bazine.

Čiuožyklos atsiradimo reikalai juda ir Klaipėdoje. Kalbėjomės su miesto valdžia, ten viskas eina teisinga linkme.

Kelis kartus buvau Alytuje. Šiame krašte ledo ritulio nėra. Dėl to man skaudu, nes esu dzūkas, mano tėvai yra iš Kaniūkų kaimo Alytaus rajone, ten praleidau ne vieną vasarą, todėl šis kraštas man labai artimas. Kiek žinau, jau yra patvirtintas planas, alytiškiai turi ledo arenai puikiai tinkamą žemės sklypą. Alytaus meras labai entuziastingai žiūri į šį reikalą, turi palaikymą. Jei viskas tęsis pozityviai, tai ir ten su laiku atsiras dar vienas taškas Lietuvos ledo ritulio žemėlapyje.

Čiuožyklų reikia ir kitur. Tame pačiame Vilniuje būtinai reikėtų dar bent vienos. Reikia Rokiškyje, kurio atstovai nuolat patenka į Lietuvos rinktinės. Gilias tradicijas turi Plungė. Ir reikia ne pramoginių, o tikrų, sportinių čiuožyklų, kuriose vaikai 7–8 mėnesius per metus galėtų žaisti ledo ritulį. Po 2018 m. pasaulio čempionato Kaune susidomėjimas mūsų sporto šaka didžiulis.

Susidomėjimas didelis, tačiau Lietuvos čempionate praėjusį sezoną žaidė vos keturi klubai, o šiemet – vienu daugiau. Kodėl jų tiek mažai?

Ir čia ta pati problema – trūksta infrastruktūros. Iš kur gali atsirasti gerų komandų ir kilti jų lygis? Viskas prasideda nuo pagrindo – vaikų ledo ritulio. Norint, kad išaugtų žaidėjų, kurie papildytų vyrų klubus, reikia sąlygų. Labai svarbus ir vyrų komandų meistriškumo lygis, kad jaunimas siektų jose žaisti. Todėl nuolat kalbamės su latviais ir estais dėl bendrų varžybų. Šiemet jau planuojamas Baltijos lygos startas. Latvių lygis tikrai aukštesnis, todėl žaidimas su jais padėtų ir mūsų šalių meistriškumui augti.

Gal tada daugiau rinktinės žaidėjų atstovautų Lietuvos klubams, nes didėjant konkurencijai, žaidimo lygiui, matomumui turėtų atsirasti daugiau rėmėjų. Kol kas klubai gyvena iš savivaldybių, negausių rėmėjų lėšų, čia neįmanoma užsidirbti žaidžiant ledo ritulį, todėl profesionalai keliauja į kitas šalis. Ne kartą kalbėjome su savivaldybių atstovais, potencialiais rėmėjais, kad aukštesnio meistriškumo varžybos, tokios kaip Baltijos lyga, tikrai būtų pa-

D.Zubrus vėl prisijungė prie R.Kaukėno komandos Vilniaus maratone

Alfredo Piladžio nuotr.

trauklesnės ir sulauktų daugiau jų dėmesio.

Nacionalinėje Lietuvos vaikų ledo ritulio lygoje šį sezoną žais net 37 komandos. Bet daugiausia jų – vaikų iki 11 m. ir iki 13 m. grupėse. O penkiolikmečių čempionate varžysis tik penkios ekipos, jaunimo iki 18 m. pirmenybėse – vos keturios. Kur dingsta ledo ritulininkai, išaugę iš vaikų amžiaus?

Gabesni išvažiuoja į užsienį. Kol kas negalime jų išlaikyti, nes jiems reikia žaisti aukštesnio meistriškumo komandose. Kaip kažkada išvažiavau aš, Darius Kasparaitis. Tokia realybė – šiuo metu Lietuvoje dar nėra sąlygų aukščiausio lygio žaidėjui išauginti, nes 14–15 metų talentingi sportininkai turi tobulėti kuo didesnės konkurencijos terpėje. Kitaip meistriškumas nekils.

Norint, kad talentai liktų, reikia jiems čia duoti aukšto lygio varžybų. Ir mes to siekiame. Tikiu, kad prie to prisidės naujoji arena Kaune. Gerėjant sąlygoms atsirastų daugiau komandų tame pačiame Kaune, Klaipėdoje, nereikia pamiršti ir Elektrėnų. O didesnė konkurencija padėtų kilti meistriškumui.

Pernai pasaulio čempionato žemiausio lygmens turnyre debiutavo Lietuvos moterų rinktinė. Nors ji liko be medalių, bet iškovojo ne vieną pergalę. Ar mūsų šalyje juntamas didesnis susidomėjimas moterų ledo rituliu?

Taip. Bet jis didėja visame pasaulyje. Ir labai sparčiai. Apie moterų ledo ritulį daug kalbame per IIHF posėdžius. „Hockey Lietuva“ irgi skiria moterų ledo rituliui nemažai dėmesio, šalies rinktinę treniuoja buvęs vyrų rinktinės treneris Berndas Haake. Dar didesnis stimulas mergaitėms rinktis ledo ritulį turėtų būti Kaune vykstantis pasaulio čempionatas.

Ar būdamas Lietuvoje radote laiko pačiuožti?

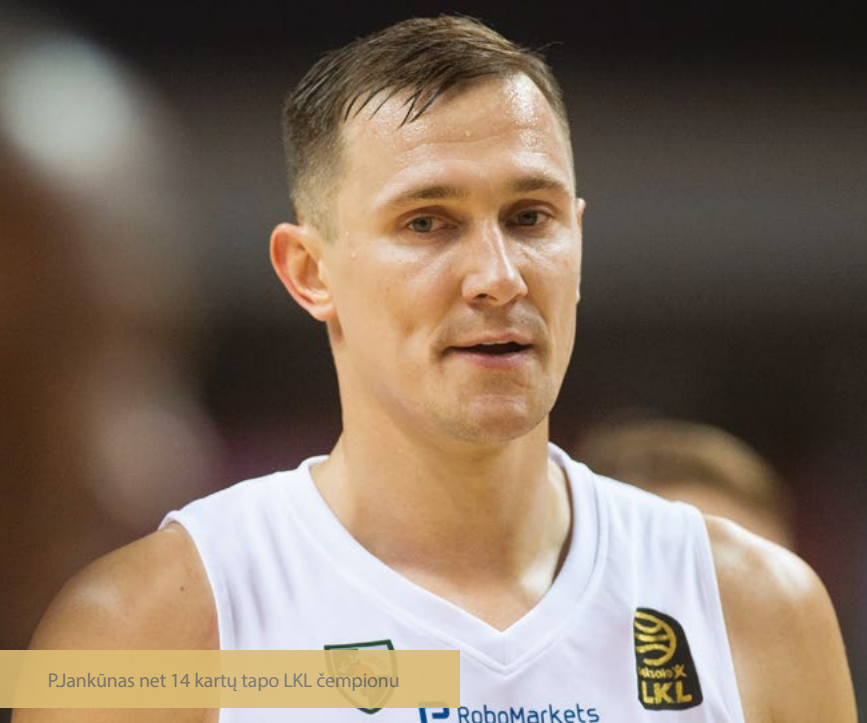
Ne, nečiuožiau, bet sportuoju nemažai. Treniruoklių salėje, prie ežero rytais su vyrais pasportuodavome. Namie irgi turiu tam sąlygas.

Lietuvoje pradėjau rimčiau žaisti tenisą. Anksčiau buvau bandęs su draugais, su broliu. O dabar jau padirbėjau su treneriu.

Jau trečius metus dalyvauju Vilniaus maratone su Rimanto Kaukėno fondo komanda. Aišku, nesu bėgikas, nebėgau maratono, tik 5 km. Visada smagu prisidėti prie Rimanto veiklos, jis puikus vyras, dažnai bendraujame. Man patinka jo geri darbai, gera veikla. Labai gera jų aura.

Tikriausiai šis klausimas jau atsibodęs, bet ar dar žaisite Lietuvos rinktinėje?

Pirmiausia reikia, kad varžybos būtų, nes dabar nėra kur žaisti. O šiaip nežinau. Jaučiuosi gerai fiziškai. Ant ledo jau senokai buvau, bet, man atrodo, nepamiršau kaip čiuožti. Sportuoju nemažai. Tas pats tenisas padeda palaikyti formą. Taip kad laikas parodys.

PJankūnas net 14 kartų tapo LKL čempionu

TAIKYSIS Į KLUBO VADOVYBĘ

BAIGĘS KARJERĄ „ŽALGIRIO“ VETERANAS PAULIUS JANKŪNAS NEKETINA RAGAUTI TRENERIO DARBO DUONOS, BET SU KAUNO „ŽALGIRIO“ KOMANDA NEŽADA SKIRTIS.

VAIDAS ČEPONIS

Pauliui Jankūnui jau 36-eri, bet jis vis dar reikalingas tiek Kauno „Žalgiriui“, tiek Lietuvos vyrų rinketinei. Aikštėje kalnų nebeverčia, bet ypač naudingas už jos ribų, rūbinėje, yra dvasinis ekipų lyderis.

Paulius yra susižėręs gausybę įvairiausių varžybų apdovanojimų. Su nacionaline komanda puolėjas 2010-aisiais laimėjo pasaulio čempionato bronzą, o Europos pirmenybėse 2015 ir 2017 m. iškovojo sidabro bei bronzos medalius. Kauno ekipos simbolis 14 kartų triumfavo Lietuvos krepšinio lygos (LKL) čempionate.

Šis puolėjas – tikra Eurolygos legenda. Jis yra geriausias kovotojas dėl atšokusių kamuolių per visą šio elitinio žemyno turnyro istoriją. Iki šio sezono PJankūnas yra sugriebęs net 1816 kamuolių.

„Žalgirio“ kapitonas šio klubo garbę gina jau septynioliktąjį sezoną! Rinketinei atstovauja nuo 2005-ųjų. Natūralu, kad jo žaidimo kreivė po truputį leidžiasi žemyn. Pavyzdžiui, per 2016–2017 m. Eurolygos sezoną jis rinko po 16,8 naudingumo balo, 2017–2018 m. – 13,7, 2018–2019 m. – 7,5, o praėjusį sezoną – 4,9 balo.

Pauliaus statistika prastesnė nei ankstesniais laikais, tačiau jis vis dar ne statistas aikštėje. Stato kokybiškas užtvaras, efektyviai kamšo komandos draugų gynybos spragas, iškiša rezultatyvių perdavimų.

„Žalgirio“ veteranas atsakė į „Olimpinės panoramos“ klausimus.

Pauliau, kaip manote, ar ir šį sezoną būsite naudingas aikštėje? Kiek vidutiniškai minučių per mačą dar galėtumėte efektyviai rungtyniauti?

Sunku pasakyti, stengsiuosi padėti komandos draugams. Kiek

minučių žaisiu, nepasakysiu. Tai priklausys nuo trenerio. Šiaip jaučiuosi gerai, bet dėl koronaviruso reikėjo ilgai būti be krepšinio. Veteranams intensyviai nesportuoti penkis mėnesius nėra gerai.

Niekada negarsėjote greičiu, šoklumu. Pastaruoju metu dar truputį sulėtėjote. Ar tai kažkiek susiję su patirta sunkia kojos trauma?

Ne, tai lemia amžius. Juk nebe jaunystė.

Kiek laiko dar ketinate žaisti?

Gal šis sezonas bus paskutinis. Dar galutinai nenusprendžiau.

Ką veiksite baigęs karjerą?

Gal bandysiu įsidarbinti „Žalgirio“ klube. Juk labai daug metų žaidžiu šioje komandoje, puikiai pažįstu vadovus.

Svajotate apie trenerio darbą?

Ne, nors negali žinoti, kaip bus ateityje. Aš planuoju bandyti įsidarbinti „Žalgirio“ vadovybėje.

Ar mėginsite dar patekti į rinktinės dvilyktuką, kuris kitąmet dalyvaus olimpijame atrankos turnyre, o paskui galbūt ir olimpijose žaidynėse Tokijuje?

Oi, nežinau. Aišku, kiekvieno krepšininko svajonė dalyvauti žaidynėse, bet aš realiai vertinu savo galimybes. Esu atsargus šiuo klausimu. Juk olimpinis turnyras metams nusikėlė, o man, veteranui, tai neį naudą. Jei rinktinės treneriai dar kvies į treniruotį stovyklą, nenusprendžiau, kaip pasielsiu.

Kaip galėtumėte apibūdinti naujajį „Žalgirio“ vyriausiąjį trenerį

P.Jankūnas su šeima

Martiną Schillerį? Kuo jis skiriasi nuo Šarūno Jasikevičiaus?

Jie skirtingi. Austras suteikia kur kas daugiau laisvės puolant, nereikalauja vieno ar kito derinio kiekvieną kartą būtinai atlikti iki galo, ypač jei kuris nors žaidėjas lieka laisvas ar apylaisvis. Tokiu atveju pataria mesti į krepšį, tačiau atakos vis tiek neturi būti chaotiškos, skubotos.

Dabar pozicinis atakos trumpesnės nei treniruojant Šarūnui. M.Schilleris labai akcentuoja greitą žaidimą, staigų perėjimą iš gynybos į puolimą. Šaras norėdavo, kad kamuolys būtų įžaistas iki vadinamojo tikro metimo. Mes dažnai laukdavome varžovų gynybos klaidų.

Greitas žaidimas turbūt ne prie širdies?

Nieko baisaus, bandysiu prisitaikyti.

Ar dar trauksite į greitą puolimą?

Taip, jei reikės (juokiasi).

Kai Kauno klubui dirigavo Š.Jasikevičius, ekipa turėjo net apie 70 derinių. Dabar, atrodo, jų yra daug mažiau. Ar M.Schilleris pasitelkia ir Šarūno naudotą kombinacijų?

Ir dabar turime pakankamai derinių. Manau, sezono metu jų daugės. Taip, liko keletas tų pačių derinių. Apskritai šiuolaikiniam krepšinyje dauguma komandų naudoja panašius derinius.

Per kontrolines rungtynes su Atėnų „Panathinaikos“ ir Milano „Armani Olimpia“ beveik niekas iš žalgiriečių nebandė žaisti nugarą į krepšį.

Turime ir tokių derinių. Juos turėtume naudoti prasidėjus oficialiam sezonui.

O kaip dėl gynybos?

Skiriasi ir gynyba. Kai buvo Šaras, mes dažnai prieš varžovų derinį du prieš du gindavomės, „step out“ (situacija, kai puolancios komandos gynėjui užtvarą stato aukštaūgis, o besiginančios ekipos vidurio puolėjas pristabdo oponentų atakų organizatorių su kamuoliu ir grįžta į baudos aikštelę – aut. past.) arba visi keisdavomės ginamaisiais.

Dabar mes daugiausia naudojame vieną gynybos sistemą – „Ice“ (arba „Side“) (varžovams atliekant derinį du prieš du gindamasis aukštaūgis tik šiek tiek pajuda iš po krepšio į priekį, o varžovų gynėjas, kuriam pastatoma užtvara, padeda pasaugoti aikštės krašte ar pusiau krašte esantis žaidėjas – aut. past.). Tokiu būdu naujasis treneris nori, kad nepraleistume tritaškių iš aikštės kraštų.

Kaip vertinate šio sezono „Žalgirio“ komplektaciją?

Gerai. Klubas įsigijo pajėgių vidurio puolėjų Joffrey Lauvergne'ą,

P.Jankūnas dar nesako „ne“ rinktinėi

LKF nuotr.

Augustine'ą Rubitą. Spėju, kad dažnai žaidimas suksis per J.Lauvergne'ą, kuris turi daug patirties. Yra gerų metikų. Be to, ne pagal metus solidžiai atrodo Rokas Jokubaitis.

Ar turite realių šansų patekti į Eurolygos atkrintamąsias varžbas?

Stengsimės, o ar pavyks, sunku pasakyti. Daug kas priklausys nuo to, kaip susižaisime, kaip aikštėje suprasime vienas kitą.

Pagrindinio jūsų varžovo „Betsafe-LKL“ čempionate Vilniaus „Ryto“ vyriausiasis treneris Donaldas Kairys neseniai pareiškė, kad jo auklėtiniai šį sezoną yra pajėgūs ne kartą nugalėti „Žalgirį“. Kokį įspūdį palieka „Ryto“ komplektacija?

Aš nevertinu šių kalbų. O „Rytas“ turi individualiai stiprių krepšininkų. Tai bus pajėgus varžovas. Mums bus ką veikti žaidžiant su Vilniaus komanda.

Kokios konkrečiai yra kapitono pareigos? Kaip pasireiškia lyderystė rūbinėje?

Jau ne pirmus metus tuo užsiimu. Ta pati rutina. Tikrai yra ką veikti, bet man padeda Artūras Milaknis, Marius Grigonis. Juk turime nemažai naujų žaidėjų. Visi turi žinoti, ką daryti galima, o ko ne. Tenka atlikti, pavyzdžiui, ir auklėjamąjį darbą. Tarkim, kad krepšininkai nevēluotų į treniruotes.

Reikia pasistengti nuraminti tuos, kurie labai jaudinasi prieš rungtynes. Kartais praverčia ir humoras, bet retai. Kai kurie būna per daug atsipalaidavę prieš mačą – tada stengiuosi palaikyti rimtį. Bendrauju su klubo vadovais, treneriais ir reikalingą informaciją perduodu žaidėjams.

Esate kairiarankis kaip ir dar du Kauno ekipos krepšininkai – Lukas Lekavičius bei R.Jokubaitis. Anksčiau buvo skelbiama, kad tokie žaidėjai aikštėje turi tam tikrų pranašumų prieš kitus krepšininkus. Kaip yra dabar?

Taip, anksčiau, kai nebuvo tiek daug varžovų žaidimo analizės („skautingo“) kiek dabar, dalis specialistų kalbėjo, kad tokius žaidėjus sunkiau uždengti, kad prieš juos nepatogu gintis. Tačiau dabar situacija pasikeitė. Komandos viena kitą labai kruopščiai išanalizuoja, todėl kairiarankiai nebeturi jokių pranašumų.

ŽIRGŲ KILMĖS REGISTRE – NAUJAS ĮRAŠAS

ŠIA VASARĄ ATSINAUJINUSIOS LIETUVOS ŽIRGINIO SPORTO FEDERACIJOS (LŽSF) PREZIDENTU TAPĘS SIGITAS PAULAUSKAS TURI RETĄ POMĖGĮ – UŽSIIMA ŽIRGŲ GENETIKA IR Į PASAULINĮ ŽIRGŲ KILMĖS REGISTRĄ JAU ĮRAŠĖ NAUJĄ VARDĄ – LIETUVOS JOJAMASIS. O PO ŠIOS KADENCIJOS LŽSF NORĖTŲ, KAD Į LIETUVOS SPORTO OBJEKTŲ SĄRAŠĄ BŪTŲ ĮTRAUKTOS DAR BENT TRYS NAUJOS ŠIUOLAIKIŠKOS JOJIMO BAZĖS.

INGA JARMALAITĖ

Šių metų birželio pabaigoje Lietuvos žirginio sporto federacijos prezidento pareigos buvo patikėtos ilgamečiam šios sporto šakos rėmėjui, žinomam verslininkui Sigitui Paulauskui. Prieš pora kadencijų S.Paulauskas Lietuvos žirginio sporto federacijai jau vadovavo.

Kas pasikeitė per beveik dešimt metų, kol buvote šiek tiek atitraukęs nuo LŽSF reikalų? – paklausėme S.Paulausko.

Mūsų žirginio sporto bendruomenės nuomone, kadenciją baigusios federacijos vadovybė nepateisino lūkesčių. Reikėjo pasikeitimų, jų žirginio sporto bendruomenė norėjo. Bet aš toje veikloje nedalyvavau, todėl ne man spręsti. Būdavau šalia, nes dukra Monika sportuoja – ji yra konkūrinio jojimo raitelė. Pasikeitė ne tik prezidentas, bet ir generalinė sekretorė, išrinkta nauja valdyba.

Pamačiau, kad per tą laiką pakilo sportininkų lygis, Lietuvoje atsirado daug gerų žirgų. Pamažu, bet einame pirmyn. Tą parodė ir rugsėjo 18–20 d. vykusios Lietuvos žirginio sporto federacijos taurės varžybos, į kurias buvo suvažiavę visi geriausi Lietuvos, Latvijos ir Estijos sportininkai. Rungtyniavo beveik 130 raitelių, pamatėme pustrėčio šimto žirgų.

Ar sugrįžęs atradote tokių pačių problemų, kurių liko jums baidantis pirmąją LŽSF prezidento kadenciją?

Labiausiai liūdina jojimo bazių klausimas. Lietuvoje nėra tinkamų bazių sportuoti, rengti varžybas ir vasarą, ir žiemą. Vienintelė tokia bazė, kuri atitinka reikalavimus, yra „Audruvis“ Joniškių rajone. Kaip tik jame ir vyko šių metų LŽSF taurės varžybos. Ir viskas.

Pavyzdžiui, ilgą laiką buvusi viena pagrindinių jojimo bazių Vilniuje, Belmonte, apskritai atiduota į aukcioną ir parduodama. Jeigu ją kas nors nupirks, turbūt šį žirgyną išstiks „Žalgirio“ stadiono likimas ir jame nei žirgų, nei raitelių neliks. Aptarėme šį klausimą su LTOK, Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės federacija ir kreipsimės į Vyriausybę, kad čia galėtų būti įsteigta viešoji įstaiga ir jojimo bazė galėtų tęsti veiklą. Ir taip nedaug bazių turime, nebūtų teisinga šį žirgyną paversti kitos paskirties objektu.

Kokie pagrindiniai miestai, bazės, kuriose rengiami raiteliai? Ar Lietuvoje yra baltų plotų, kur nerastume nė vieno žirgyno?

Didesnių ar mažesnių bazių, žirgynų, jojimo centrų yra visose apskrityse: Vilniaus, Kauno, Panevėžio, Šiaulių, Klaipėdos, Tauragės, Telšių, Utenos, Marijampolės, Alytaus. Apie Palangą yra daug ir gerų. Nerijus Šipaila, buvęs Lietuvos čempionas, atstatė bazę Seirijuose, ten sportuoja, žirgus auginą, veisia. Senosios bazės irgi niekur nedingo. Pavyzdžiui, prie Vilniaus taip pat išlikę Civinskių, Almučio Railos žirgynai.

Daug naujų bazių neatsirado, bet per visą Lietuvą baltų taškų, kuriuose žirgynų visai nebūtų, turbūt nerastume. Kai kurios bazės,

S.Paulauskas

LŽSF nuotr.

pavyzdžiui, Dargužiuose Laimondo Skėrio, stipriai atsinaujino ir ėmė atitikti visus reikalavimus, išskyrus galimybę varžybas rengti žiemą. Prienų rajone esantis „Harmony Park“ turi puikią lauko aikštę, nedidelį maniežą, bet nėra priešmaniežio. Alytaus rajone naują jojimo bazę pastatė, bet dar iki galo neįrengė „Kauno grūdų“ vadovas Tautvydas Barštys.

Visų šių bazių – šiuolaikiškų, turinčių elementarius patogumus – reikia masiškumui užtikrinti, nes be jo nebus meistriškumo. O masiškumas nesumažėjęs, ateina daug jaunų sportininkų, vaikų. Masiškiausiai dalyvauja konkūrų disciplinoje, bet dėmesio sulaukia ir kitos rungtys: dailusis jojimas, trikovė, ištvermė, kinkiniai. Daugiau ar mažiau veiklos visų rungčių atstovai gali atrasti visuose regionuose.

Jeigu atsirastų daugiau šiuolaikiškų jojimo kompleksų, ar tai būtų tas akmuo, kurį išklabinus ir visi kiti reikalai – šios sporto šakos populiarumas, meistriškumas ir panašūs – sparčiau pajudėtų?

Krepšinis po areną turi kiekviename didesniame mieste, o mums bent trys visais metų laikais treniruotis ir varžytis tinkamos bazės būtų labai gerai. Jose būtų galima rengti ne tik Lietuvos čempionatus, bet ir Baltijos šalių turnyrus, nes latviai, estai tokių bazių neturi ir jie mielai atvyktų.

Pavyzdžiui, prie Vilniaus yra nemažai žirgynų, aikščių, bazių, bet jos turi trūkumų. Reikia bent vienos tokios, kuri atitiktų visus standartus, joje būtų persirengimo kambariai, dušai ir visos kitos elementarios buitinės sąlygos. Kitų sporto šakų bazėse, salėse,

M. Paulauskaitė

aikštynuose šie dalykai išspręsti, todėl ir mes negalime gyventi turėdami vien primityvių bazių. Kita vertus, noras būti su žirgeliu kartais nustumia į šalį tuos buitinius nepriteklus.

Jau turime projektą ir pavasarį gavome leidimą žirginio sporto kompleksui Vilniaus rajone, Kiemeliuose, statyti. Tada Lietuvoje būtų bent dvi šiuolaikiškos jojimo bazės. Normaliam žirgynui ir sporto kompleksui, kuriame viskas tilptų, reikia mažiausiai 10 ha ploto. Jame galėtų sportuoti ir rajono vaikai, ir iš Vilniaus netoli važinėti. Dabar 20–30 km nuo miesto centro – tai ne atstumas.

Patrauklios bazės – labai svarbu, bet yra ir kita šio sporto specifika, dėl ko jis niekada nebus toks populiarus kaip krepšinis, tenisas ar futbolas. Tai brangus sportas. Žirgelį išlaikyti – vien jį maitinti, gardą nuomoti, prižiūrėtoją, veterinarą samdyti – jau 350–500 eurų per mėnesį. Jeigu važinėji į varžybas – dar būna išlaidų. Jeigu eitume toliau, žirgą nusipirkti, jį varžyboms parengti – vėlgi didžiulės sumos. Taip kasdien euras prie euro susideda išlaidos, kurios per metus susidaro nemažos. Bet tokia šio sporto specifika. Sporto bazės arba mokyklos, į kurią atėję vaikai galėtų joti su centro ar mokyklos žirgais, nėra. Visi joja su nuosavais arba, jeigu priklauso kokiam nors jojimo bazei, – tada su jos žirgais. Valstybei priklausantys žirgynai yra du – Vilniaus ir Nemuno.

Kaip galėtumėte apibūdinti savo naująją LŽSF komandą? Joje yra ir kitose srityse, ne žirginio sporto, gerai žinomų veidų.

Nuo šios kadencijos LŽSF valdybai priklauso žinomas žurnalistas Edmundas Jakilaitis. Mūsų sportą reikia populiarinti, jam reikia žinomumo, parengti komunikacijos planą, kaip rodysimės, kaip darysime šį sportą masišką. Todėl būtina turėti komandoje žmonių, išmanančių šią sritį. Be to, Edmundo dukra joja, todėl jis nėra toli nuo šio sporto.

Visi į naują komandą suburti žmonės tiesiogiai susiję su žirginiu sportu, pašalinių čia nėra. Pavyzdžiui, vieni yra jojimo bazių savininkai, kaip antai Daiva Petrovienė. Yra konkūrinio jojimo raitelių, kurie ir sportininkai, ir jojimo bazių savininkai, išmanantys šią sritį. Naujoji generalinė sekretorė Gintarė Šakytė – buvusi raitelė, po to teisėja, varžybų organizatorė. Pagal profesiją ji auditorė – jaunas, kruopštus, atsakingas, norintis dirbti mūsų bendruomenės žmogus.

Kokių pagrindinių tikslų naujoji federacijos vadovybė ir valdyba sutarė siekti?

Galima visokių šūkių prigalvoti ar transparantų prisipiešti, bet pirmiausias mūsų tikslas – padaryti mūsų bendruomenę draugiškesnę, pakantesnę vieni kitiems, ne tokią susipriešinusią ir vektorizuoti bendrą visos mūsų federacijos veiklą. Taip pat sieksime didesnio šio sporto, kurį Lietuvoje visi myli, masiškumo. Norime, kad kuo daugiau žmonių atvyktų į varžybas. Bet tam,

kad atvyktų, pirmiausia reikia žinoti, kad tokios varžybos vyksta. Mūsų varžybos mažai išreklamuotos, dažnai jose trūksta įprastuose renginiuose teikiamų paslaugų.

Dar vienas mūsų tikslas – nuo kitų metų surengti kuo daugiau įvairaus lygio varžybų, tarp jų vaikų, mėgėjų, pradedančiųjų.

Pats atradote žirginį sportą tada, kai dar mažą dukrą Moniką pradėjote vežioti į žirgyną jodinėti. Kaip jai sekasi?

Dabar Monika yra Vilniaus universiteto biochemijos antro kurso studentė. Vykti kitur mokytis tokio dalyko, kurio studijos ir Lietuvoje niekuo nenusileidžia geriausiems pasaulio universitetams, nebuvo tikslo. Papildomas motyvas likti namie ir čia mokytis buvo jos noras toliau sportuoti ir čia turimi nuosavi žirgai. Išvykęs svetur galbūt turėsi vieną žirgelį savo malonumui pajodinėti, o dabar ji čia ir mokosi, ir aktyviai sportuoja.

Pirmame kurse, kol įsivažiavo, varžybų tempą buvo šiek tiek pri mažinusi, bet dabar vėl dalyvauja visur, kur tik šį sudėtingą sezoną buvo galima: šią vasarą kaip lygi su lygiais rungėsi su Baltijos šalių sportininkais. Startavo Pasaulio taurės etape, tapo prizininke. Jos rezultatai gerėja, noro joti turi.

Įsitraukęs į šį sportą atradote įdomų pomėgį – žirgų genetiką. Ar šis pomėgis jau duoda apčiuopiamų rezultatų?

Kažkada pradėjau nuo vieno žirgelio, o dabar jų padaugėjo iki 40. Taigi pomėgis išaugo 40 kartų (juokiasi). Niekas nepasikeitė, dirbame šioje srityje ir jau turime rezultatą. Į pasaulinį žirgų kilmės registrą įrašyta nauja oficiali veislė – Lietuvos jojamasis. Taigi registre yra ne tik trakėnas, sunkusis žirgas arba žemaitukas. Šios naujos veislės žirgų jau gimsta Lietuvoje, aš asmeniškai tokių turiu per 40. Noriu, kad Lietuvoje atsirastų gerų veislių žirgų ir pats prie to kiek galiu, tiek prisidedu. Bet mano noras būti šiame sporte visiškai nesusijęs su dukros Monikos norais. Man gražu, kad dukra sportuoja, bet ar ji jos, ar ne, aš vis tiek būsiu šioje bendruomenėje.

Ne tik būsite, bet kurį laiką ir telksite šią bendruomenę. Kas turėtų per ketverius metus nutikti, kad pasibaigus LŽSF prezidento kadencijai galėtumėte pasakyti, jog padarėte tai, dėl ko čia ėjote?

Noriu, kad Lietuvoje po ketverių metų būtų bent keturios šiuolaikiškos jojimo bazės, kuriose būtų galima organizuoti ir šalies žiemos čempionatus. Tai būtų didžiausias noras. O apie kitus norus irgi jau sakiau. Sieksime, kad atsirastų dar daugiau sportuojančių, nes kuo daugiau vaikų įsitrauks, tuo vėliau ir meistriskumas bus aukštesnio lygio. Mes ir dabar nesame prastesni už kitų šalių raitelius, patenkančius į olimpines žaidynes. Tikiu, kad ir mes ten pateksime: potencialo yra, tik reikia padėti jam atsiskleisti.

SIDNĖJAUS TRIUMFO AKIMIRKOS

ŠIEMET GAUSU OLIMPINIO SAJŪDŽIO JUBILIEJŲ. 1900 M. PARYŽIUJE VYKO ANTROSIOS OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS. PRIEŠ ŠIMTĄ METŲ, 1920-AISIAIS, ŽAIDYNĖS BUVO SURENGTOS BELGIJOS MIESTE ANTVERPENE. 1960 M. VASAROS ŽAIDYNĖS VYKO ROMOJE, O ŽIEMOS – SKVO VALYJE (JAV). 1980 M. VASAROS OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS SURENGTOS MASKVOJE, ŽIEMOS – JAV MIESTE LEIK PLASIDE. PRIEŠ DVIDEŠIMT METŲ VASAROS ŽAIDYNIŲ DALYVIUS PRIĖMĖ SIDNĖJUS, O 2010-AISIAIS ŽIEMOS ŽAIDYNES – KANADOS MIESTAS VANKUVERIS.

BRONIUS ČEKANAUSKAS

D.Gudzinevičiūtė – ant aukščiausio olimpinės garbės pakylės laiptelio

J ubiliejinių įvykių dalyviai buvo ir Lietuvos sportininkai, kai kurie jų net kopė ant nugalėtojų garbės pakylės. Olimpinį sidabrą Romoje iškovojo pavienę dvivietę su vairininku irklavę Zigmas Jukna ir Antanas Bagdonavičius (vairininkas rusas Igoris Rudakovas). Bronzos medalį laimėjo ietininkė Birutė Kalėdienė. Jie, kaip ir Maskvos žaidynių dalyviai, atstovavo SSRS rinktinėms.

Maskvos žaidynėse dalyvavo net šešiolika Lietuvos sportininkų, vienuolika jų grįžo su medaliais. Olimpinėmis čempionėmis antrą kartą tapo krepšininkė Angelė Rupšienė ir rankininkė Aldona Nėnėnienė. Auksą iškovojo krepšininkė Vida Beselienė ir rankininkė Sigita Strečen, plaukikai Robertas Žulpa ir Lina Kačiušytė bei estafetės 4x400 m bėgikas Remigijus Valiulis. Sidabro medaliu apdovanotas rankininkas Voldemaras Novickis, o bronzos – aštuonvietę irklavę Jonas Narmontas ir Jonas Pinskus bei krepšininkas Sergejus Jovaiša.

GREITAS AUKSO MEDALIS

Šį kartą plačiau pakalbėkime apie sėkmingiausias nepriklausomai Lietuvai olimpinės žaidynes Sidnėjuje, nes jos vyko būtent rugsėjo antroje pusėje, kai Australijoje buvo ankstyvas pavasaris.

D.Gudzinevičiūtė po pergalingo šūvio

Ant V. Alekno krūtinės – olimpinis auksas

V. Alekno pergalę lėmė penktasis metimas

Ten mūsų šiečiai j oficialią komandinę įskaitą įsirašė du aukso ir tris bronzos medalius. Bet iš viso jais pasipuošė net 17 sportininkų, nes trečią vietą trečią kartą iš eilės žaidynėse užėmė Lietuvos krepšininkai. Trumpam prisiminkime tas triumfo akimirkas, juoba ir žurnalistui tai proga pavartyti senus užrašus...

Jau po poros žaidynių dienų ir Lietuva turėjo aukso medalį! Jį iškovojo šaulė Daina Gudžinevičiūtė. Viską lėmė paskutinis šūvis. Prancūzė Delphine Racinet ir Daina buvo numušusios po lygiai lėkštelių, bet prancūzė jau iššovusi viską, o lietuvė dar turėjo vieną atsarginį šovinį. Lemiami akimirka. Mirtina tyła šaudykloje. Šūvis. Ir štai ore sušvinta oranžiniai dūmai. Tai ženklas, kad lėkštutė sudužo. Daina kelia į viršų rankas. Ji olimpinė čempionė ir rekordininkė! D. Gudžinevičiūtė kvalifikacinėse varžybose pataikė į 71 taikinį iš 75, o finale į 22 iš 25. Iš viso surinko 93 taškus.

Drauge su laiminga, pasipuošusia ir pasigražinusia čempione, dar neapsipratusia su garbingu titulu ir nelaukta užgriuvusiu dėmesiu, vienu mikroautobusu iš olimpinio kaimelio važiuovome į priėmimą pas prezidentą Valdą Adamkų. Buvo šiek tiek laiko pasikalbėti.

Ką ten sau sakėte prieš paskutinį šūvį? – Mačiau, kaip Daina kažką sau po nosimi šnabždėjo.

Tai buvo labai asmeniška. Aš sau prieš varžybas net laiškus rašau...

Ar geros buvo sąlygos šaudyti?

Puikios. Šilta, saulėta, jokio vėjelio.

Sidnėjaus šaudykla priskiriama prie pačių sudėtingiausių pasaulyje.

Taip, bet mes čia gerai pasitreniravome prieš tai olimpinėje stovykloje pavasarį. Gyvenau tada Antano Laukaičio namuose, viskuo aprūpinta ir dėmesiu apgaubta.

Ko dabar labiausiai norėtumėte?

Pailsėti. Dar Sidnėjyje pagyventi.

Tai gal ir pažvejoti? (Tai vienas Dainos pomėgių – aut. pastaba).

Reikės meškerę pirkti.

Sakoma, kad greitas olimpinis medalis atpalaiduoja rankas kitiems olimpiniam kaimelyje gyvenantiems sportininkams. Lyg koks akmuo nuo pečių nusirita tiems, kuriuos slegia ypatinga atsakomybės našta, nes jiems bandoma apdovanojimus iš anksto kabinti.

NEKALBUS ČEMPIONAS

Sidnėjyje Lietuvai antrą aukso medalį iškovojo diskinininkas Virgilijus Alekna. Tą vakarą visa Australija buvo pamišusi dėl moterų

400 m finalinio bėgimo. Bėgo jų sportininkė – per Sidnėjaus žaidynių atidarymą olimpinę ugnį uždegusi aborigenė Cathy Freeman. Mūsų šiečiai V. Alekna tuo metu turėjo mėtyti diską.

Tą dieną krito stadiono lankomumo rekordas – per 113 tūkst. žiūrovų. Net į žaidynių atidarymą tiek žmonių nesusirinko.

Finale dvylika disko metikų, tarp jų – trys vokiečiai. Mūsų šiečiai – vienas, nes Romas Ubartas ir Vaclovas Kidykas į finalą nepateko. Vokietis Larsas Riedelis savo varžovus svarbiausiose varžybose bandydavo nokautuoti pirmuoju metimu. Pirmas L. Riedelio bandymas – 65 m 18 cm. Virgilijaus – tik 59 m 56 cm. Visus nustebino Frantzas Krugeris iš Pietų Afrikos Respublikos – 67 m 89 cm. Po antrojo metimo V. Alekna jau antras – 67 m 54 cm. Trečiuoju bandymu mūsų šiečiai numetė dar toliau – 68 m 73 cm ir įsitvirtino pirmoje vietoje. L. Riedelis priartėjo – 68 m 50 cm. F. Krugeris irgi pagerino rezultatą – 68 m 19 cm. Ketvirtuoju bandymu lyderiai nepasižymėjo. O štai penktuoju, kuris praktiškai stadione liko nepastebėtas, Virgilijus užsitikrino aukso medalį.

Būtent tada prasidėjo 400 m moterų bėgimo finalas. Visi žiūrovai sustojo, staugė, kaukė, rankomis ragino. Tėvynainė jų neapvylė – finišavo pirma. Po pergalės stadionas dar ilgai šėlo. Štai tame visuotiniame australų siautulyje Virgilijus švystelėjo diską 69 m 30 cm! Varžovų metimai buvo silpnesni. Įpusėjus paskutiniam diskinininkų bandymui stadione vėl kilo audra: prie starto linijos išsiriškiavo 400 m finalinio bėgimo dalyviai vyrai. Vėl bėgo ne bet kas, o pasaulio rekordininkas amerikietis Michaelas Johnsonas, kuris užtikrintai laimėjo. Kartu su juo pergalingai rankas į viršų kėlė ir V. Alekna.

Spaudos konferencijoje mažakalbis Virgilijus žurnalistams suteikė nedaug peno. Štai keli klausimai ir atsakymai:

Ar tikėjotės laimėti?

Taip!

Ar ramiai miegojote naktį prieš finalą?

Aš visada ramiai miegu.

Ar netrukdė mėtyti disko 400 m bėgimo finalai?

Ne. Jie bėgo, o mes diską mėtėme. Vieni kitiems netrukdėme.

Ar matėte paskutinį savo pagrindinio varžovo L. Riedelio metimą?

Mačiau, blogas buvo.

Ar dar paviešėsite Australijoje?

Noriu namo.

PADARĖ, KĄ GALĖJO

Dviratininkų grupinėms lenktynėms buvo parinkta sunki ir ilga trasa – 119 km 700 m. Ir oras lyg tyčia pasitaikė bjaurus: šalta, protarpiais lijo. Žiūrėti tris valandas sunku, o ką jau kalbėti apie lenktyniaujančias distancijoje sportininkes.

Dviratininkėms reikėjo įveikti septynis ratus, vieno ilgis apie 17 km, kiekviename – 29 viržai. Trasa vingiavo visai netoli garsiosios „Fox“ kino studijos. Dviratininkų karavaną oru nuolat lydėjo ir jas stebėjo aštuoni televizijos sraigtasparniai. Jų keliamas triukšmas susirinkusiuosius prie finišo operatyviausiai informuodavo, kur yra dviratininkės.

Pirmąjį ratą sportininkės įveikė darnia grupe. Antrame ir trečiame taktika panaši, bet priekyje vis dažniau šmėsčioja mūsiškės – Diana Žiliūtė, Edita Pučinskaitė, Rasa Polikevičiūtė. Lenktynėms įpusėjus atitrūkti nė vienai nepavyksta. Viską lems finišas. Kai tokios lenktynės, matai, kokie svarbūs komandiniai veiksmai. Vienai sportininkei čia nėra ką veikti. Bando bėgti suomė, bet ją kaipmat „suvalgo“ grupė. Mūsiškės dirba pakaitomis, ypač aktyvios Rasa su Diana. D.Žiliūtė pirma baigia šeštąjį ratą. Lieka vienas kilometras, o pretendenčių į medalius – dar per dešimt. Prieš finišą kaip strėlės lekia šešios dviratininkės. Pro ten, kur atrodė pralįsti neįmanoma, išlindo D.Žiliūtė. Pirmą olandę Leontien Zijlaard. D.Žiliūtė ir vokiečių Hanka Kupfernagel finišavo greta, akimirka anksčiau už Australijos viltį Anną Wilson. Medalis yra! Tik koks? Švieslentė operatyviai informuoja, kad D.Žiliūtė trečia.

Po finišo Edita visa drebėjo iš šalčio, o Rasa taip sustiro, kad kurį laiką net žodžio ištartį nepajėgė. Tik Dianos arti nemačiau, nes ją, kaip ir visas prizinininkes, iš karto nusivedė į dopingo kontrolę. Ilgai ten užsibuvusi dviratininkė vėliau trumpai pakomentavo lenktynių pabaigą: „Mūsų žargonu šnekant, Edita dar bandė išvežti mane į finišą, bet nepavyko. Teko sėsti ant rato pačiai... Kai lenktyniauji, šalčio labai nejauti, gal tik į pakalnę šalčiau. Kelias labai slidus, baisu buvo. Šiandien tikrai padarėme viską, ką galėjome.“

DU VĖŽIAI IR BRONZA

Tik savo akimis pamatęs tokias pragariškai sunkias lenktynes supranti, kokia didžiulė olimpinio medalio kaina. Brangi ji buvo Lietuvos sportininkėms ir Penrito irklavimo kanale. Tik tądien švietė saulė.

Irklavimo specialistas Algirdas Raslanas prieš moterų dviviečių finalą sakė, kad auksas ir sidabras jau paimti vokiečių ir olandžių, tad likusioms keturioms valtimis lieka kovoti dėl trečios vietos.

Mūsiškės Birutė Šakickienė ir Kristina Poplavskaja irkluoja penktu taku. Pirmuosius 500 m jos įveikė trečios. Po 1000 m jau ketvirtos. Nėra jų tarp prizinininkų ir po 1500 metrų. Raginam merginas nuo kranto, kiek gerklės leidžia. Paskutiniai 200 metrų. Ar pavyks pavyti trečioje vietoje finišo link slystančias amerikietes? Pavyko paskutiniu grybšniu! Bronza mūsų! Šlapios, laimingos merginos lipa į krantą. Televizijos žurnalistė Gintarė Grikštaitė tiesia Birutei telefoną: skambink kam nori. Lietuvoje buvo antra valanda nakties. Nešluostomos ašaros riedėjo sportininkės veidu. Ji kažkam kelis kartus kartuoja: „Aš trečia! Girdi? Aš trečia!“

Paskui irklautojos puolė LTOK prezidentą Artūrą Poviliūną: „Mūsų marškinėliai sušlapo, be to, čia ne tie, su kuriais galima eiti į apdovanojimą. Paskolinkite savo.“ Visų akivaizdoje prezidentas buvo išrengtas, generalinis sekretorius Petras Statuta – taip pat. Misijos vadovo pavaduotojas Kazys Steponavičius pažadėjo nuostolius kompensuoti.

„Galėjome finišuoti antros, – po apdovanojimo pareiškė B.Šakickienė. – Mes distancijoje du kartus irklą pametėme ir du vėžius pagavome.“

Ne, irklavimas neišskrinta į vandenį. Šoninis vėjas sukelia bangeles. Užkabinus vandens paviršius, tos bangėlės išmuša irklą iš rankų. Kol jį vėl sugriebi, prarandi mažiausiai du yrius. O vėžys – tai blogai

D.Žiliūtė džiaugiasi bronzos medaliu

B.Šakickienės ir K.Poplavskajos bronzinis džiaugsmas

ištrauktas irklavimas, kai jis trumpam užstringa vandenyje. Irklautojams tie netikrieji vėžiai daug pavojingesni už tikruosius.

AMERIKA IŠGAŠDINĖS METIMAS

Kai džiaugėmės irklautojų apdovanojimais, Lietuvos krepšinininkai nesunkiai įveikė Kinijos rinktinę – 82:66, bet krepšinininkų turnyre iki medalių dar laukė tolimas kelias. Tai buvo antroji lietuvių pergalė grupėje, tiek pat kartų mūsiškiai buvo ir pralaimėję. Olimpinį turnyrą Lietuvos rinktinė pradėjo rungtynėmis su italais. Pradėjo blankiai, nerezultatyviai ir pralaimėjo – 48:50.

Antras rungtynės su prancūzais Jono Kazlausko treniruojama Lietuvos rinktinė sužaidė šauniai, ypač pirmąjį kėlinį, per kurį įmetė daugiau taškų nei per visą susitikimą su italais – 50:35. Pergalę iškovojo lietuviai – 81:63.

Trečios rungtynės su amerikiečiais: „Svajonių komandos“ priešininkams pralaimėjimas iš anksto įrašomas. Nors visi krepšinio specialistai tvirtino, kad tikra „Svajonių komanda“ žaidė tik Barse-lonoje. Vėliau buvo silpnesnės rinktinės be ryškiausių žvaigždžių. Bet apie tokius krepšinininkus, kaip Vince’as Carteris, Kevinas Garnettas, Alonzo Mourningas ar Jasonas Kiddas, kitos šalys galėjo tik pasvajoti. Lietuviai su amerikiečiais kovojo garbingai ir pralaimėjo – 76:85. Mūsiškiai nepataikė net 16 baudų!

Paskui pergalė prieš kinus. Trenerių štabe buvo tos šalies krepšinio specialistas, ten treneriu pradėjęs dirbti Rimas Girskis. Ne žiniomis apie kinų krepšinį, o savo patriotinėmis kalbomis prieš rungtynes Sidnėjuje išgarsėjo Rimas. Kinijos rinktinė stulbino

Lietuvos krepšinio rinktinė iškovojo olimpinę bronzą

aukštaūgiais, o kylančios jų žvaigždės Yao Mingo ūgis buvo 227 cm! Paskutinėse grupės rungtynėse lietuviai įveikė Naujosios Zelandijos atstovus – 85:75.

Į ketvirtfinalį iš kiekvienos grupės pateko po keturias komandas. Mūsų laukė akistata su Jugoslavijos žvaigždėmis. Lietuvos krepšininkai oficialiose rungtynėse dar nė sykio nebuvo įveikę „jugų“. Lietuviai šeimininkavo aikštelėje nuo pirmos minutės. Mūsų šiek tiek drausmingai ir kibiai gynėsi. Blaškėsi garsieji Željko Rebrača, Predragas Stojakovičius, ilgą laiką tik baudų metimais taškus pelnė Dejanas Bodiroga, o Predragas Danilovičius visai aikštelėje nepasirodė. Tokio Gintaro Einikio, kaip tą vakarą, dar nebuvo matęs: jis vienas sutvarkė visus varžovų vidurio puolėjus, pelnė 26 taškus ir atkovojo 8 kamuolius! Sumaniai žaidimui vadovavo ir pats taikliai mėtė Šarūnas Jasikevičius – 18 taškų. Kaip liūtai grūmėsi Ramūnas Šiškauskas, Saulius Štombergas, Mindaugas Timinskas, Tomas Masiulis ir kiti. Taikliai spaudos konferencijoje rėžė R.Šiškauskas: „Atsirevanšavome Jugoslavijos krepšininkams už tuos skaudžius pralaimėjimus, kuriuos ankstesnės kartos mūsų rinktinė buvo patyrusi.“

Tarpduryje sutikau iš „SuperDome“ rūmų išeinantį G.Einikį: „Šiandien kaip liūtas kovojai.“ „Jo, būtum pasiklausęs prieš rungtynes audringos Girskio kalbos – ir pats gerai žaistum“, – atsakė Gintaras.

Pusfinalyje laukė antra akistata su JAV rinktinė. Pirmame kėlinyje ir antrojo pradžioje atrodė, kad amerikiečiai laimės be didesnio vargo, komandas skyrė jau 14 taškų. Seniai ant suolo sėdėjo kojos traumą patyręs G.Einikis. Bet lietuviai rado jėgų pakilti. Po S.Štombergo, M.Timinsko, dviejų Š.Jasikevičiaus tritaškių lygu – 50:50. Mūsų šiek tiek net išsiveržė į priekį!

Atėjo akimirka, kai reikėjo žengti lemiamą žingsnį pergalės link. Deja, dviem mūsų vyrams sudrebėjo ranka, o trečiam pritrūko laimės. Bet dar buvo ta minutė, kai, manau, prie televizorių apmirė visa Amerika: esant rezultatui 80:80, R.Šiškauskas stėjo mesti tris baudas. Pataikė tik vieną ir išsaugojo amerikiečiams viltį. V.Carteris žaibiškai persvėrė rezultatą – 82:81. Puolime praranda kamuolį M.Timinskas, o stengdamasis ištaisyti vieną klaidą padaro antrą – prasižengia. K.Garnettas prameta abi baudas, bet kamuolį į krepšį įgrūda Antonio McDyessas – 81:84. Arena švilpia protestuodama, nes, žiūrovų nuomone, prieš tai amerikietis prasižengė. Arbitrai to nematė. Š.Jasikevičius pelnė du taškus iš po krepšio – 83:84. Paskutinė JAV ataka: R.Šiškauskas prasižengė prieš J.Kiddą. Žaisti liko 5,2 sek. J.Kazlauskas paprašė minutės pertraukėlės. J.Kiddas pataikė pirmą metimą – 83:85, o po netaiklaus antrojo kamuolį atkovojo R.Šiškauskas ir žaibiškai jį perdavė Š.Jasikevičiui. Šis pasivarė ir metė iš toli, iš nepatogios padėties, nes laiko jau nebuvo. Žiūrovai tą metimą palydėjo garsiu atodūsiu: vieni palengvėjimo, kiti – nevilties.

JAV treneris Rudy Tomjanovičius iškėlė į viršų rankas, puolė glėbesčiuoti savo krepšininkus. Vėliau iš arti mačiau, kaip drebančiomis rankomis ir virpančiomis lūpomis jis vieną po kitos vestibulyje traukė cigaretes. Kas jau kas, o R.Tomjanovičius tikrai žinojo

apie Lietuvą ir jos krepšinį iš anksčiau, nes pralaimėjo su JAV rinktinė mūsų šiek tiek 1998 m. pasaulio čempionate Graikijoje. Tiesa, tada JAV rinktinėje neįžaidė NBA žvaigždės.

Į „The Baltimore Sun“ žurnalisto pašmaikštavimą, kad daugelis žmonių Amerikoje nežino, kur žemėlapyje rasti Lietuvą, K.Garnettas atkirto: „Aš galėsiu jiems padėti susigaudyti žemėlapyje.“

Toje spaudos konferencijoje buvo kaip niekada daug žurnalistų. Pavargusius ir nusiminusius J.Kazlauską, T.Masiulį ir rinktinės vadovą Algimantą Pavilionį žurnalistai pasitiko plojimais. Keli klausimai J.Kazlauskui:

Kaip dabar jaučiatės?

Kaip po pralaimėtų rungtynių...

Ką sakėtė Šiškauskui po rungtynių?

Nieko.

Ar šita JAV rinktinė europiečiams jau įveikiama?

Jeigu būtume laimėję, sakyčiau, kad taip.

Kova dėl bronzos medalių. Vėl kaip Atlantoje su australais, šį sykį – arenas šeimininkais. Pradžia gera: po S.Štombergo, Š.Jasikevičiaus metimų – 20:10. Truputį pasijaudinti teko, kai skirtumas nuo 16 taškų sumažėjo iki 8. Antrame kėlinyje jau nekilo net mažiausio klausimėlio, kas laimės bronzą. Likus žaisti porą minučių, atlikęs savo darbą aikštelėje, prie atsarginių suolelio stovintis G.Einikis jau kėlė į viršų rankas. Likus žaisti minutę, aikštelėje jau glėbesčiavosi Š.Jasikevičius ir M.Timinskas. Pergalė – 89:71 (51:35).

Pirmieji spaudos konferencijoje kalbėję australai gyrė lietuvius.

„Vyresni mūsų komandos žaidėjai jau atrodė išvargę, neatsilaikė prieš jaunatvišką entuziazmą. Lietuviai šiandien buvo stipresni, o pralaimėti stipresniems – ne gėda“, – sakė australų treneris Barry Barnesas.

Jonas Kazlauskas kalbėjo: „Mes patenkinti ir žaidimu, ir medaliais. Medalių mums nepranašavo. O mes juos laimėjome. Aš didžiuliuoju šia jauna komanda. Mes patikimai gynėmės. Net amerikiečius išmušė mūsų įvairi ir kieta gynyba. Kai įsižadė Šarūnas Jasikevičius, Saulius Štombergas, Mindaugas Timinskas, įvairus ir galingas buvo puolimas. Mes prikėlėme Gintarą Einikį. Prie atradimų priskirčiau Tomą Masiulį ir Darių Songailą. Tai buvo vieni stabiliausių žaidėjų. Patikimai gynėsi Darius Maskoliūnas. Pateisino trenerių viltis Ramūnas Šiškauskas, tai ateities krepšininkas.“

Bronzos medaliais buvo apdovanoti ir Eurelijus Žukauskas, Dainius Adomaitis, Andrius Giedraitis, Kęstutis Marčiulionis.

Finalinėse rungtynėse, kurioms teisėjavo ir Romualdas Brazauskas, amerikiečiai nugalėjo Prancūzijos komandą – 85:75.

Tokie trumpi prisiminimai apie skambiausias Lietuvos sportininkų pergales, pasiektas olimpiniam Sidnėjui jau prieš 20 metų.

GALVOSŪKIS – ŽAIDĖJŲ MEISTRIŠKUMAS

LIETUVOS BADMINTONO FEDERACIJOS PREZIDENTAS TAURAGIŠKIS VILMANTAS LIORANČAS DŽIAUGIASI DIDĖJANČIU BADMINTONO POPULIARUMU TARP MĖGĖJŲ, BET JAM NERIMĄ KELIA DIDELIO MEISTRIŠKUMO SPORTININKŲ STOKA.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

V.Liorančas su LBF generaliniu sekretoriumi V.Srugių (dešinėje)

Asmeninio archyvo nuotr.

Sakoma, kad Lietuvoje badmintonas nėra populiaris sporto šaka, tačiau du sportininkai dalyvavo olimpinėse žaidynėse: kaunietis Kęstutis Navickas kovojo Pekino olimpiniam turnyre, o tauragiškė Akvilė Stapušaitytė – Londono ir Rio de Žaneiro.

Trečią kadenciją Lietuvos badmintono federacijai vadovaujantis ir 25 metus Tauragės telekomunikacijų bendrovės vadovu dirbantis Vilmantas Liorančas, beje, ir pats aktyviai žaidžiantis badmintoną, turi savo nuomonę.

„Nesutikčiau, kad Lietuvoje badmintonas nėra populiarus. Gal per jo turnyrus visos tribūnos nebūna užpildytos, bet ši sporto šaka sparčiai populiarėja tarp mėgėjų. Dabar žmonės mėgsta aktyviai leisti laisvalaikį ir tikrai išgyvename mėgėjų klubų aukso amžių.“

Kol kas dar sunku kalbėti, tačiau tikėtina, kad Tokijuje galime ir neturėti badmintono atstovo. Bet tikrai turime perspektyvių žaidėjų, kurie ateityje galėtų atstovauti Lietuvai olimpinėse žaidynėse.

Tai pasakytina apie šiuo metu pirmąją mūsų raketę kaunietį Marką Šamesą ir jam ant kulnų lipantį klaipėdietį Danielių Beržanskį, – sako V.Liorančas.

Ar sunku Lietuvoje išugdyti didelio meistriškumo badmintonininkų ir kas trukdo tai padaryti?

Iš tikrųjų labai sunku. Nesakyčiau, kad kažkas trukdo, čia greičiau nepadeda. Kalbu apie finansinius dalykus. Siekiant išugdyti pajėgų badmintono žaidėją, reikia didelių investicijų. Sportininkas turi žaisti įvairiuose turnyruose užsienyje, dalyvauti treniruočių stovyklose, planuoti savo pasirengimą. Jam dar reikia trenerio, medikų. Negalima pamiršti ir sporto bazių stokos.

Žinoma, darome viską, ką galime, bet skiriamos lėšos tokioms sporto šakoms kaip badmintonas nėra pakankamos, todėl ir užauginti pajėgų sportininką itin sudėtinga.

Tikriausiai didelė paspirtis – Vilniuje pernai vasarą pradėjusi veikti Kęstučio Navicko badmintono akademija. Ką galite pasakyti apie šią garsaus badmintonininko vadovaujamą akademiją, kurioje jis ir pats dirba treneriu?

Džiugu, kad Kęstutis įkūrė akademiją, subūrė trenerių komandą, organizuoja stovyklas, turnyrus. Tik per sunkų darbą atsiranda talentai, o bet kokia iniciatyva yra sveikintina.

Kai tą iniciatyvą rodo visoje Lietuvoje garsus ir pasaulyje žinomas badmintono žaidėjas, didelis džiaugsmas visiems. Viltinai nu-teikia šioje akademijoje dirbantis sportininko karjerą jau baigęs vienas pagrindinių akademijos trenerių Povilas Bartušis.

Manau, pradėjęs darbuotis jaunas treneris, kad ir kokios sporto šakos atstovas jis būtų, negali nedžiuginti.

Ar Lietuvoje tai vienintelė badmintono akademija?

Kol kas ji vienintelė, bet tikėkimės, kad nebus paskutinė. Intensyviai su didelio meistriškumo sportininkais dirbama Klaipėdos, Vilniaus „Capital“ ir Kauno badmintono klubuose. Tikėkimės, kad panašaus meistriškumo klubų ar akademijų ateityje daugės.

Nieko negirdėti apie olimpietę Akvilę Stapušaitytę. Ar ji dar tęsia karjerą?

Ši ilgametė Lietuvos nacionalinės rinktinės lyderė po Pekino olimpinė žaidynių sulaukė siūlymo treniruotis olandų klube. Praėjusiais metais, atstovaudama Harlemo „Duinwijck“ komandai, ji laimėjo Olandijos badmintono aukščiausios lygos klubinį čempionatą.

Neseniai Akvilė pasigimdė dukrytę, dabar yra išėjusi motinystės atostogų ir šį sezoną praleis. Jos vyras – Olandijos badmintono vyrų dvejetis čempionas, dalyvauja Europos badmintono federacijos Vykdomojo komiteto veikloje, treniruoja Akvilę.

Geriausias visų laikų Lietuvos badmintonininkas K.Navickas

Po motinystės atostogų mūsų sportininkės sugrįžimo laukia visa Lietuvos badmintono bendruomenė. Tikiu, kad tinkamai pasirėngusi ji vėl atstovaus šaliai svarbiausiose varžybose, pasaulio ir Europos čempionatuose.

Prėjusiais metais per Europos žaidynes Minske Lietuvai atstovavo moterų dvejetas – klaipėdietė Gerda Voitechovskaja ir kaulietė Vytautė Fomkinaitė. Ar jis dar neiširo?

Iširo. Šiuo metu Gerda aktyviai nebesportuoja ir gyvena Islandijoje. O Vytautė reitinge žemai nukrito, jai nebeliko jokių vilčių kovoti dėl kelialapio į Tokijo olimpinės žaidynes. Ji išbraukta iš olimpiinių kandidatų sąrašų.

Kur dabar yra pagrindiniai Lietuvos badmintono centrai?

Didžiausiuose Lietuvos miestuose: Vilniuje, Kaune, Klaipėdoje. Rengiant didelio meistriškumo sportininkus nemažas proveržis jaučiamas K.Navicko badmintono akademijoje.

Kiekviena sporto šaka šalyje turi savo prestižinius turnyrus, varžybas. Ar jų turi badmintonininkai?

Kasmet birželio pradžioje rengiame Tarptautinės badmintono federacijos reitingo turnyrą. Jis vyksta keturias dienas, o į jį susirenka apie 250 dalyvių iš 30–40 šalių.

Badmintonininkai kovoja dėl pasaulinio reitingo taškų. Pastarasis turnyras vyko Panevėžyje, o šiemet dėl COVID-19 jis nebuvo surengtas.

Be Lietuvos čempionato, rengiame ir tradicinį tarptautinį reitingo turnyrą žaidėjams iki 19 m. Šiemet „Lithuanian Junior 2020“ šeštajame turnyre rugsėjo pradžioje Vilniaus „Delfi“ sporto centre dominavo ispanai.

Lietuvos badmintono federacijai vadovaujate trečią kadenciją. Kokiais savo darbais galite pasigirti, o kokių problemų nepavyksta pajudinti iš vietos?

Į badmintoną atėjau todėl, kad čia visa organizacinė veikla gulė ant vieno žmogaus – Juozo Špelverio pečių. Jis buvo ir Lietuvos badmintono federacijos prezidentas, ir treneris, ir šalies rinktinės vyr. treneris.

2004-aisiais tapau Lietuvos badmintono federacijos Vykdomojo komiteto nariu ir pradėjau kurti turnyro administravimo sistemą. Kai 2008-aisiais buvau išrinktas federacijos prezidentu, pradėjau tvarkyti visą administracinę struktūrą.

Sukūrėme Lietuvos reitingavimo sistemą, Lietuvos badmintonininkai pradėjo ypač aktyviai dalyvauti visuose turnyruose. Anksčiau per metus vykdavo tik 20 varžybų, o pernai jų buvo surengta gal 120, kiekvieną savaitgalį įvairaus amžiaus grupių atstovams vykdavo po du tris turnyrus.

Anksčiau badmintoną žaisdavo 200–300 sportininkų, o dabar turime daugiau nei 2 tūkst. licencijuotų žaidėjų.

Šiuo metu Lietuvoje veikia apie 40 badmintono klubų, iš kurių 25 yra Lietuvos badmintono federacijos nariai. Klubai kartu su federacija surengia daugiau kaip šimtą įvairaus rango turnyrų: nuo tarptautinių, pasaulyje reitinguojamų iki mėgėjų.

Tačiau turime problemų dėl motyvacijos – ir žaidėjų, ir trenerių.

Labai norėtume, kad pakiltų ne tik atlygiai, bet ir mūsų sportininkų meistriškumas.

Nemėgstu girtis, bet tikrai džiaugiuosi mėgėjų žingsniu į priekį – ateina žmonės, pabando ir pasilieka. Vadinas, ši sporto šaka užkabina, ja susidomi tėvai, vaikai. Džiaugiuosi, kad klubuose netrūksta treniruotes lankančių vaikų, bet tai jau ne mano, o trenerių nuopelnas.

Pradėjus vadovauti Badmintono federacijai, svarbiausias uždavinys buvo reorganizuoti organizacijos valdymą, įtraukti kuo daugiau žmonių priimant svarbius sprendimus. Taip pat parengti badmintono plėtros strategiją ir nuosekliai ją įgyvendinti. Priimant sprendimus ne visada visiems pavyksta atsiriboti nuo asmeninių interesų, tad kartais kyla nesklaidumų, bet stengiamės ieškoti išeičių kelių.

Kurie jūsų vadovavimo federacijai metai Lietuvos badmintonininkams buvo patys sėkmingiausi?

Gal per mano antrąją kadenciją, tada karjeros nebuvo baigęs K.Navickas, svariai rungtyniavo A.Stapušaitytė. Buvo pasiekti geriausi jų rezultatai Lietuvos badmintono istorijoje.

Daugeliui sporto federacijų ypač opus trenerių klausimas. Kaip jums?

Mes irgi ne išimtis. Trenerio duona nėra labai saldi. Smagu, kad šauniai dirba P.Bartušis ir K.Navickas, parako dar turi J.Špelveris. Profesionaliai dirba Klaipėdos badmintono klubo vadovas Donatas Narvilas.

Didelę pagarbą jaučiu Jonui Šileriui (P.Bartušio ir A.Stapušaitytės treneriui). Jam jau per septyniasdešimt, o jis vis dar dalyvauja turnyruose ir yra Tauragės badmintono klubo pagrindinis treneris.

Tačiau trenerių štabą norisi atjauninti. Šiuo metu vienas federacijos prioritetų – tinkamas trenerių rengimas. Tam skiriame ne tik daug dėmesio, bet ir finansų.

Gal jums vadovaujant atsirado naujų badmintono centrų, tarkime, Tauragėje, kurioje gyvenate?

Kiekvienais metais atsiranda naujų badmintono klubų, o kalbant apie Tauragę, tai ji nuo senų laikų yra savotiškas badmintono miestas. Juk iš čia kilęs J.Špelveris, šiuo metu dirbantis J.Šileris.

Badmintono šaknų čia tikrai yra. P.Bartušis ir A.Stapušaitytė taip pat iš čia. Kurti nieko naujo nereikėjo – tik išlaikyti tą patį lygį. Manau, pavyko.

Kandidatuosite ketvirtai kadencijai ar jau norite estafetę perduoti kitam badmintono entuziastui?

Iš tikrųjų noriu perduoti šią estafetę. Galbūt atėjęs naujas prezidentas įneš gaivių vėjų. Daug kam atrodo, kad būti prezidentu – labai paprasta, bet patikėkite, taip tikrai nėra: klubai, vadovai, žaidėjai irgi žmonės, visi turi norų, principų, ambicijų. O tu turi išlaviruoti, kad visiems būtų gerai.

Ar jūs badmintoną irgi žaidėte?

Ir žaidžiu, ir esu gerbėjas. Gimiau Vilniuje, augau Klaipėdoje, o nuo antros klasės esu tauragiškis. Badmintoną aktyviai žaidžiau porą metų nuo septintos klasės.

Studijuodamas Tauragės politechnikume ir Kauno politechnikos institute bandžiau įvairias sporto šakas. Kai sukako 40 metų, atsirado sveikatos problemų ir gydytojai patarė aktyviai gyventi. Po ilgos pertraukos vėl paėmiau raketę į rankas. Badmintoną žaidė ir mano dukra Giedrė bei sūnus Tautvydas.

Badmintoną žaidžiu tik mėgėjiškai, bet užtenka ir fizinio krūvio, ir traumų. Badmintonas – greičiausia sporto šaka pasaulyje, todėl palakstęs gerai aikštelėje apie žvejybą jau negalvoji. Juokauju, žinoma. Badmintoną žaidžiu du arba tris kartus per savaitę.

Lietuvos moterų ledo ritulio rinktinė

hockey.lt nuotr.

ATSIKRATOMA ETIKETĖS „VYRŲ SPORTAS“

„NE MOTERŲ SPORTAS“, – AR TOKIĄ FRAZĘ DAR GALIMA IŠGIRTI LEDO RITULIO, KOVOS MENŲ, REGBIO IR KITŲ SPORTO ŠAKŲ, KURIOS STEREOTIPIŠKAI LAIKOMOS VYRIŠKOMIS, UŽKULISIUOSE? AR VISUOMENĖS IR PAČIŲ SPORTO BENDRUOMENIŲ POŽIŪRIS SPĖJA KEISTIS IR EITI PAVĖJUI SU OFICIALIOMIS DEKLARACIJOMIS? KAIP IŠTIES SEKASI DIEGTI MĄSTYMĄ, KAD NEBĖRA TOKIO REIŠKINIO KAIP VYRIŠKAS SPORTAS?

JULIUS BLIŪDŽIUS

Lietuvos bokso federacijos (LBF) generalinis sekretorius Donatas Mačianskas šypsosi: dar vieni kiti metai, ir tokia tema straipsniui nebebus tinkama, nes visi atsakymai bus savaime aiškūs.

„Vyks ta natūralus procesas, – sako D.Mačianskas. – Moterų boksas pasaulyje ir Lietuvoje populiarėja sparčiau, nei dažnas mažiau besidomintis sporto aistringas susimąsto. Galbūt moterų boksas vis dar stebina plačiąją visuomenę, bet ne bokso gerbėjus ar mūsų bendruomenę.“

Nuo 2018-ųjų jau vyksta tie patys moterų, kaip ir vyrų, pasaulio jaunimo bei suaugusiųjų, taip pat Europos jaunučių, jaunių, jaunimo ir suaugusiųjų čempionatai. Pirmą kartą olimpinėse žaidynėse moterys boksavosi 2012 m. Londone, o 2021 m. Tokijuje moterų kovas išvysime net penkiose svorio kategorijose.

Kaip ir vaikinai, Lietuvos boksinkės jau pradėjo kęstis į Europos čempionatų apdovanojimus. Praėjusiais metais Gabrielė Stonkutė pirmą kartą šalies istorijoje parvežė Europos jaunimo čempionato auksą, Iveta Lešinskytė Europos suaugusiųjų čempionate užėmė penktą vietą ir pakartojo 2014 m. Vaidos Valskytės pasiektą rezultatą – pelnė penktą vietą pasaulio čempionate.

„Drįsčiau teigti, kad boksinkės vyrai jau apsirato su pokyčiais, – sako LBF generalinis sekretorius. – Kai 2003 m. pats pradėjau lankyti bokso treniruotes, besiboksuojančios merginos atrodė

nejprastai. Jos buvo stebimos ir apkalbinėjamos. Dabar moteris bokso salėje nieko nestebina.“

Tiesa, pašnekovas pripažįsta, kad patys vyrai rečiau žiūri moterų bokso kovas: „Kažkada ir futbolą žaidžiančios moterys atrodė neįprastai, o dabar apie tai nė nepagalvoji. Boksas taip pat išgyvena natūralius pokyčius. Galbūt per aštuonerius metus į olimpinių žaidynių programą įtraukti net penkias moterų svorio kategorijas buvo drastiškas TOK žingsnis, bet bokso visuomenė priėmė šį iššūkį.“

SEKAME PASAULIO PAVYZDŽIU

Remiantis Tarptautinės ledo ritulio federacijos (IIHF) duomenimis, pasaulyje registruotų ledo ritulininkių nuo 2007 iki 2018 m. padaugėjo 34 proc. ir pasiekė 210 tūkst. Tiesa, maždaug 82 proc. šių žaidėjų yra iš JAV ir Kanados. Kanadoje net 46 proc. visų registruotų ledo ritulio žaidėjų yra moterys, JAV 34 proc., Švedijoje 30 proc., Suomijoje ir Rusijoje 13 proc., Japonijoje 11 proc., Čekijoje 4 proc., o Latvijoje – 1,4 proc.

IIHF duomenimis, bene sparčiausiai moterų ledo ritulio masiškumas kyla Kinijoje ir Ukrainoje, ir tai siejama su didžiais renginiais – Ukraina 2019 m. organizavo pasaulio moterų ledo ritulio čempionatą, o Kinija ruošiasi 2022 m. žiemos žaidynėms.

„Šiandien retais atvejais kažkas dar mato ledo ritulį tik kaip vyrų sporto šaką“, – įsitikinęs asociacijos „Hockey Lietuva“ tarybos na-

rys ir „Kaunas Hockey“ klubo prezidentas Petras Nausėda. Pasak jo, stereotipus suformuoja profesionaliojo sporto vaizdiniai, bet sportas yra ne tik apie tai.

„Visuomenei ledo ritulio vaizdinys pirmiausia iškyla iš NHL, rinktinių varžybų, kur daug susidūrimų, daug smūgių. Bet kai kalbame apie vaikų sportą, sveikatinimą, fizinį aktyvumą, ledo ritulys yra ideali sporto šaka tiek berniukams, tiek mergaitėms“, – sako P.Nausėda.

„Pasaulyje, ypač stipriausiose ledo ritulio šalyse, tie stereotipai tiesiog tirpsta, o kai kuriose – ištirpę visiškai. Lietuvoje takoskyra dar yra. Bet mes su ledo ritulio masišku apskritai atsiliiekame, todėl ir požiūris atsilieka“, – tikina P.Nausėda.

P.Nausėda sako, kad „vyrų sporto“ etiketė nėra vertybė, kurią ledo ritulys stengtųsi žūtbūt išsaugoti, ir nesutinka, jog pokyčiai vyksta tik ant popieriaus: „Viso pasaulio visuomenės eina pažangos keliu, įskaitant ir ledo ritulio bendruomenę. Prieš dešimt ar dvidešimt metų visoje visuomenėje stereotipų buvo daug daugiau, o šandien tai atrodo nesuprantama. Savo aplinkoje nesu girdėjęs ir negirdžiu kalbų, kad vyksta neigiami pokyčiai. Priešingai, visi džiaugiasi, kad bendruomenė didėja. Senbuviai patys leidžia dukras į treniruotes ant ledo.“

JAUNOJI KARTA – BE STEREOTIPŲ

Austėja Minkevičiūtė, Lietuvos regbio federacijos (LRF) generalinė sekretorė ir vaikų regbio trenerė, sako, kad stereotipas „regbis – vyrų sportas“ nyksta, bet jis neišnyks po vieno projekto ar vienerių varžybų.

„Jis gana giliai įsisenėjęs ir įsišaknijęs, – tikina A.Minkevičiūtė ir priduria, kad šiuos stereotipus lengviausiai griaua naujos sportininkų kartos. – Mes, mano kartos ir vyresnės žaidėjos, su tais stereotipais dar turime kovoti, bet jei pažiūrėsime į jaunesnio amžiaus žaidėjus, 12–18 metų berniukus ir mergaites, – ten stigmų nebėra. Ir tai mūsų, šiuolaikinių moterų ir regbininkų, įdirbis, nes tos mergaitės turi į ką lygiuotis.“

Pasak jos, vien tai, kad būdami vaikai berniukai ir mergaitės žaidžia drauge, neleidžia susiformuoti mąstymui, esą regbis yra vyriška sporto šaka. „Dažnai mergaitės greičiau žaidimo niuansus perpranta arba būna vikresnės, todėl ir berniukai nemano, kad tai tik jiems tinkamas žaidimas. Žiūrint į ateitį – ramu, nes kaip trenerė matau, kad vaikai auga be nusistatymų“, – sako pašnekovė, kuri taip pat yra LTOK lyčių lygybės sporte komisijos narė.

A.Minkevičiūtės įsitikinimu, didėjantis mergaičių sporto masiškumas prisideda prie stereotipų laužymo: kuo daugiau merginų užsiima vadinamaisiais vyriškais sportais, tuo lengviau jų pavyzdys leidžia keisti aplinkinių ir visuomenės požiūrį.

„Deja, tėvams ne visada patinka, kad dukros renkasi regbį“, – apgailestauja A.Minkevičiūtė.

Pasauliniame kontekste sąmoningumo šuolis į priekį padarytas didelis. A.Minkevičiūtė sutinka, kad tam įtakos turi ir tai, jog regbis populiariausias ir stipriausias Vakarų šalyse, kur apskritai visuomenės branda didesnė.

Tarptautinė regbio federacija (IRB) 2017 m. pradėjo kampaniją „Try and Stop Us“, skirtą moterų regbio skatinimui, o po dvejų metų paskelbė, kad regbį žaidžiančių moterų skaičius pasiekė rekordinius 2,7 mln. Per dvejus metus regbininkų padaugėjo 28 proc., o iki 2025 m. tikimasi, kad registruotų žaidėjų bus dvigubai daugiau. IRB teigimu, moterys jau sudaro 40 proc. pasaulinės regbio gerbėjų auditorijos, kuri skaičiuojama, yra apie 400 mln. planetos gyventojų.

„Pasaulyje moterų regbiui jau seniai rodomas toks pat dėmesys, koks ir vyrų, išskyrus atlygio klausimą. Pati daug metų žaidžiau Airijoje ir niekada nepajutau „vyriškos sporto šakos“ stereotipo. Ten moterų regbio palaikymas labai stiprus“, – sako A.Minkevi-

čiūtė. Pasak jos, šandien nėra jokių kliūčių moterų regbiui į aukštumas kilti ar moterims siekti karjeros regbio organizacijose.

„Skepticizmo gal ir pasitaiko, bet priešiškuo – ne. Arba tokio priešiškuo, kurio negalėtume įveikti, – sako LRF generalinė sekretorė. – Nuomonių, esą regbis – ne moterims arba mes tiek neišmanome, yra, bet jų visada ir bus. Bet tos nuomonės nėra virtusios barjeriais. Jeigu nori, moteris regbio aikštėje gali viską pasiekti. Nori teisėjauti – teisėjauk, nori treniruoti – treniruok, nori būti valdyboje – pirmyn.“

DIEGIA OLIMPINIUS PRINCIPUS

D.Mačianskas yra Tarptautinės bokso mėgėjų asociacijos (AIBA) moterų komisijos narys, tad daugelį procesų ne tik stebi, bet ir dalyvauja. „Taip, jaučiama įtampa, kai kurių valstybių atstovai nepatenkinti, kad svorio kategorijų skaičius kinta mažinant vyrų ir didinant moterų. Šandien moterų bokso masiškumas dar nėra proporcingas dabartiniams moterų svorio kategorijų kiekiui, – atkreipia dėmesį D.Mačianskas. – TOK, AIBA ir Europos bokso konfederacija (EUBC) daug dirba, kad moterų boksas būtų priimtinas ne tik Europoje, bet ir trečiojo pasaulio šalyse. O Skandinavijoje

Moterų boksas

Alfredo Pliadžio nuotr.

jau šandien padėtis priešinga – Norvegijoje, Švedijoje, Danijoje moterų bokso masiškumas ir meistriškumas netgi aukštesnis nei vyrų.“

„Tokios kovotojos, kaip Ronda Rousey, padarė savo ir atvedė jaunų mergaičių kartą, kuri pradėjo užsiimti dziudo ar kitais kovos menais“, – apie didėjančią merginų susidomėjimą kovos menais sako Alfredas Lifšicas, mišriųjų kovos menų („Mixed martial arts“ – MMA) treneris.

Jis pripažįsta, kad žodžius „tai ne moterų sportas“ dar girdi iš kovotojų vyrų ir to priežastis randa išsilavinimo spragose. „Tai mūsų, kovinio sporto, problema. MMA sporte yra nemaža dalis – mažesnė, bet yra – neišsilavinusių žmonių, kurie mėgsta kišti savo trigrašį. Vis dėlto didžioji dalis palaiko moteris kovotojas.“

A.Lifšicas sako, jog epitetai „vyriškas“, „moteriškas“ tapo niekiniai ir dėl skirtingų šių terminų interpretacijų: vyriškumą ir moteriškumą dažnas supranta skirtingai.

„Manau, kiekviena sporto šaka pirmiausia turi būti vystoma kaip sporto šaka – išlaikant sveikatingumo, kūno tobulinimo, varžymosi ir bendrus sporto šakos populiarinimo principus. Ši kryptis, kurią diktuoja UFC (angl. *Ultimate Fighting Championship*) organizacija, kovos menuose ypač juntama. Pastaruoju metu UFC mišrią kovą stipriai plėtoja kaip sportą. Netgi reklaminis dizainas pasidarė švaresnis, orientuotas į didįjį sportą, kaip NHL ar UEFA čempionų lyga. Viskas tapo švaru, gražu, sportiška, perimant olimpinės lygybės principą“, – pasakoja A.Lifšicas.

DU PRETENDENTAI Į LTOK PREZIDENTO POSTĄ

Spalio 9 d. vyksiančiuose LTOK prezidento rinkimuose dalyvaus du kandidatai: Lietuvos plaukimo federacijos prezidentas Emilis Vaitkaitis ir trečiosios kadencijos sieksianti olimpinė čempionė, Tarptautinio olimpinio komiteto narė Daina Gudžinevičiūtė. LTOK įstatai numato, kad kandidatą į LTOK prezidentus turi teisę pasiūlyti ne mažiau kaip penkių LTOK narių grupė.

E.Vaitkaičio kandidatūrą pasiūlė šie LTOK nariai: Lietuvos lengvosios atletikos federacijos prezidentas Eimantas Skrabulis, Lietuvos karatė federacijos prezidentas Romas Vitkauskas, Lietuvos biatlono federacijos vadovas Arūnas Daugirdas, Lietuvos laipiojimo sporto federacijos prezidentė Margarita Smirnovienė ir pats E.Vaitkaitis.

D.Gudžinevičiūtės kandidatūrą pasiūlė šie LTOK nariai: Lietuvos fechtavimo federacijos prezidentas Vytautas Polujanskas, Lietuvos baidarių ir kanojų irklavimo federacijos prezidentas Aleksandras Alekrinskis, Lietuvos gimnastikos federacijos prezidentas Algimantas Gudiškis, Lietuvos tinklinio federacijos prezidentas Darius Čerka ir Lietuvos imtynių federacijos vadovas Giedrius Dambrauskas.

Į LTOK vykdomojo komiteto narius pateiktos 28 kandidatūros, 4 kandidatūros pateiktos į LTOK revizijos komisiją.

LTOK generalinės asamblėjos rinkimų sesija spalio 9 d. vyks Lietuvos parodų ir kongresų centre „Litexpo“. Jos metu 2020–2024 m. kadencijai bus renkamas LTOK prezidentas, viceprezidentai, generalinis sekretorius, išdininkas, Vykdomojo komiteto ir Revizijos komisijos nariai.

Generalinės asamblėjos išrinktą LTOK nepriklausomą rinkimų komisiją sudaro: pirmininkas Lietuvos golfo federacijos prezidentas Česlavas Okinčicas, Lietuvos bokso federacijos generalinis sekretorius Donatas Mačianskas ir Lietuvos paralimpinio komiteto prezidentas Mindaugas Bilius.

PATVIRTINTI KANDIDATAI

Rugsėjo 15 d. LTOK nepriklausoma rinkimų komisija patvirtino kandidatus į LTOK vykdomąjį komitetą ir Revizijos komisiją. Kartu su teisininkais peržiūrėjusi pateiktų mandatų teisėtumą, rinkimų komisija patvirtino 28 kandidatūras į LTOK vykdomąjį komitetą ir 4 kandidatūras į LTOK revizijos komisiją.

Į LTOK revizijos komisijos narius gautos ir patvirtintos keturios paraiškos: Vytauto Polujansko, Lietuvos fechtavimo federacijos prezidento, Algimanto Blažio, Lietuvos sporto medicinos federacijos prezidento, Genadijaus Makuševo, Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės federacijos prezidento, Austėjos Minkevičiūtės, Lietuvos regbio federacijos generalinės sekretorės.

Į LTOK vykdomojo komiteto narius gautos ir patvirtintos 28 paraiškos. LTOK VK nariais tapti pretenduoja: Mindaugas Špokas, Lietuvos krepšinio federacijos generalinis sekretorius, Inga Navickienė, Lietuvos stalo teniso asociacijos prezidentė, Dalia Kutkaitė, Lietuvos gimnastikos federacijos viceprezidentė, Vaidas Budrauskas, asociacijos „Hockey Lietuva“ generalinis sekretorius, Donatas Pasvenskas, Lietuvos rankinio federacijos prezidentas, Gintaras Skorupskas, Lietuvos sportinių šokių federacijos vadovas, Leonardas Čaikauskas, Lietuvos žolės riedulio federacijos prezidentas, Eimantas Skrabulis, Lietuvos

lengvosios atletikos federacijos prezidentas, Mindaugas Griškoniš, olimpiečių atstovas, Lilija Vanagienė, Lietuvos čiuožimo federacijos vadovė, Darius Čerka, Lietuvos tinklinio federacijos prezidentas, Margarita Smirnovienė, Lietuvos laipiojimo sporto federacijos prezidentė, Gintaras Jasiūnas, Lietuvos savivaldybių sporto padalinių vadovų asociacijos prezidentas, Naglis Nasvytis, Lietuvos buriuotojų sąjungos vadovas, Vytautas Kukarskas, 1988 m. gruodžio 11 d. LTOK atkuriamosios darbo grupės narys, Saulius Galadauskas, Lietuvos sporto meistrų asociacijos vadovas, Valentinas Paketūras, Lietuvos kerlingo asociacijos įgaliotasis narys, Ramūnas Grušas, Lietuvos teniso sąjungos prezidentas, Vilmantas Liorančas, Lietuvos badmintono federacijos prezidentas, Justina Stalionė, Lietuvos džiudo federacijos generalinė sekretorė, Arūnas Pukelis, Lietuvos futbolo federacijos Vykdomojo komiteto narys, Lina Inga Kačiušytė, Lietuvos olimpiečių asociacijos prezidentė, Mindaugas Ežerskis, Lietuvos imtynių federacijos rinktinės vyr. treneris, Algirdas Antanas Keršulis, Lietuvos šaudymo sporto sąjungos prezidentas, Dainius Pavilionis, Lietuvos irklavimo federacijos vadovas, Arūnas Daugirdas, Lietuvos biatlono federacijos prezidentas, Virginija Vilčinskaitė-Ogulevičienė, Lietuvos greitojo čiuožimo asociacijos l. e. p. prezidentė, Romas Vitkauskas, Lietuvos karatė federacijos prezidentas.

PASKUTINIS ŠIOS KADENCIJOS POSĖDIS

„Sveikinu jus atvykus į paskutinį šios kadencijos posėdį“, – į Lietuvos tautinio olimpinio komiteto Vykdomojo komiteto narius kreipėsi LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

Rugsėjo 25 d. Vilniuje įvyko paskutinis šios kadencijos LTOK vykdomojo komiteto posėdis, kuriame buvo patvirtinta LTOK generalinės asamblėjos rinkimų sesijos darbotvarkė, mandatų ir balsų skaičiavimo komisijos bei sekretoriato nariai.

Vykdomasis komitetas taip pat patvirtino 2020–2024 m. kadencijos kandidatų į LTOK organus sąrašą. Patvirtintos Plaukimo federacijos prezidento Emilio Vaitkaičio bei trečiosios kadencijos siekiančios LTOK prezidentės Dainos Gudžinevičiūtės kandidatūros į LTOK prezidento postą, 28 kandidatūros į LTOK vykdomąjį komitetą ir 4 kandidatūros į LTOK revizijos komisiją.

Vykdomojo komiteto posėdyje taip pat patvirtintas 2020–2021 m. sezono Lietuvos olimpinės rinktinės kandidatų ir olimpinės pamainos sportininkų sąrašas. Po LTOK olimpinio sporto direkcijos susitikimų su olimpinio sporto šakų federacijomis olimpinio kandidatų sąrašas pailgėjo 4 sportininkais, o olimpinės pamainos sportininkų sąrašas pasipildė 44 atletais. Taip pat patvirtinta naujos sudėties Lietuvos sportininkų rengimo ir dalyvavimo olimpinėse žaidynėse programų įgyvendinimo komisija.

LTOK prezidentė D.Gudžinevičiūtė apžvelgė rugsėjo 21 d. vykusį Europos olimpinio komiteto asociacijos Vykdomojo komiteto posėdį, kuriame buvo priimtas sprendimas Europos jaunimo žiemos olimpinį festivalį perkelti į 2021-ųjų gruodį. Renginys Vuokatyje (Suomija) turėjo vykti kitų metų vasario 6–13 d. Neatmetama, kad gali keistis perkeltos festivalio programa.

EOK vykdomojo komiteto posėdyje buvo pristatyta lapkričio 27 d. Romoje vyksiančios EOK generalinės asamblėjos darbotvarkė. Tada bus renkamas ir naujasis EOK prezidentas. Liublianoje vyko speciali buvusio EOK prezidento Janezo Kocijančičiaus pagerbimo ceremonija, kurioje dalyvavo Tarptautinio olimpinio komiteto prezidentas Thomas Bachas.

Tarptautinio olimpinio komiteto narė D.Gudžinevičiūtė kitą savaitę nuotoliniu būdu dalyvaus dviejuose TOK posėdžiuose, taip pat dviejuose pasitarimuose dėl 2026 m. Milano ir Kortinos d'Ampeco žiemos olimpinio žaidynių rengimo.

LTOK vykdomojo komiteto nariams pristatytas pradinių klasių moksleiviams skirtas projektas „Olimpinis menas“. Švietimo, mokslo ir sporto ministerijos, Sveikatos apsaugos ministerijos ir LTOK trečius metus vykdomu projektu siekiama skatinti pradinių klasių moksleivių fizinį aktyvumą bei supažindinti su sveikos gyvensenos principais.

GARBINGI JUBILIEJAI

Rugsėjo 25 d. LTOK pagerbti ir apdovanoti garbingus 85-erių metų jubiliejus minintys sportui ir olimpizmui nusipelnę žmonės.

LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė LTOK pirmojo laipsnio ženklus „Už nuopelnus“ įteikė Onutei Anetai Barisienei, buvusiai lengvaatletei, rankininkei, su Kauno „Žalgirio“ komanda tapusiai SSRS čempione, Lietuvos nusipelnusiai rankinio treneri, treniravusiai Vilniaus „Eglės“ moterų rankinio komandą, parengusiai olimpinę čempionę Sigitą Mažeikaite-Strečen ir daugelį kitų garsių sportininkų, bei Julijonui Balšaičiui, kūno kultūros mokytojui ekspertui, pirmajam Lietuvos kūno kultūros mokytojų asociacijos pirmininkui, Lietuvos kilnaus sportinio elgesio laureatui, kelių knygų bendraautorui.

NUOTRAUKOJE: O.A.Barisienė, D.Gudžinevičiūtė, J.Balšaitis

SPORTO ĮSTATYMO PATAISŲ SVARSTYMAS ATIDĖTAS

LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė rugsėjo 24 d. Seime su Teisės ir teisėtvarkos komiteto pirmininke Agne Širinskiene bei valdančiųjų lyderiu Ramūnu Karbauskiu aptarė Seimui svarstyti pateiktas Sporto įstatymo pataisas bei įstatymo tobulinimą.

Po susitikimo LTOK oficialiu raštu kreipėsi į Seimą prašydamas atidėti įstatymo pataisų, kurios netenkino sporto bendruomenės, svarstymą.

„Į Sporto įstatymą mes žiūrime kompleksiskai ir siekiame iš esmės padėti sporto federacijoms gerinti savo veiklą: kad didėtų finansavimas, tačiau nebūtų sukuriama pernelyg didelė administracinė našta. Stengiamės rasti optimaliausius sprendimus ir išstbulinti įstatymą taip, kad nereikėtų kasmet svarstyti jo pataisų. Todėl pasiūlėme inicijuoti plačią diskusiją apie įstatymo pataisas su visa sporto bendruomene. Įstatymo pataisos, jas plačiai išdiskutavus, būtų priimtos Seimo pavasario sesijoje, todėl jau kitais metais paraiškos Sporto rėmimo fondo finansavimui gauti galėtų būti teikiamos pagal naujas kryptis, kuriose lėšos būtų numatytos ir sporto šakų federacijų plėtros projektams“, – sakė D.Gudžinevičiūtė.

Rugsėjo 28 d. LTOK sulaukė oficialaus patvirtinimo, kad įstatymas nebus teikiamas svarstymui ir priėmimui, kol nebus iki galo išdiskutuotas su LTOK bei kitomis sportininkus vienijančiomis organizacijomis.

„Visada siekiame, kad Lietuvos Respublikos Seime įstatymai būtų priimami tik juos išsamiai išdiskutavus su visomis suinteresuotomis šalimis ir ypač tais subjektais, kurių atžvilgiu jie bus taikomi. Tik tada galima tikėtis, kad įstatymo veikimas bus efektyvus ir duos visuomenei maksimalios naudos.

<...> Norėtume atkreipti jūsų dėmesį, kad dėl visuomenės ir sporto atstovų susirūpinimą sukėlusios Sporto rėmimo fondo veiklos Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungos frakcija net du kartus kreipėsi į Specialiųjų tyrimų tarnybą bei gavo STT atliktus šio fondo veiklos antikorupcinius vertinimus. Jūs analizuosime priimdami sprendimus keisti šio fondo veiklą reguliuojančias įstatymo nuostatas“, – rašoma R.Karbauskiui atsakyme.

Šios kadencijos Seimas darbą baigs lapkritį, todėl tikėtina, kad dėl šio įstatymo bus diskutuojama jau kitos kadencijos Seime.

REMS JAUNUOSIUS SPORTININKUS

Rugsėjo 2 d. Vilniuje tarp Lietuvos tautinio olimpinio komiteto ir „Western Union Lietuva“ paramos fondo pasirašyta bendradarbiavimo sutartis. Ją pasirašė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė, Lietuvos olimpinio fondo direktorius Mantas Marcinkevičius, „Western Union Lietuva“ generalinis direktorius Šarūnas Šuipis ir paramos fondo „Western Union Lietuva“ prezidentas Sergejus Sidorovas.

Švietimo ir verslumą skatinančius projektus remiantis tarptautinis paramos fondas „Western Union Lietuva“ prisidės ir prie jaunųjų olimpinės pamainos sportininkų (angl. *Olympic Hopes National Team Members*) asmeninio tobulėjimo.

„LTOK didelį dėmesį skiria atletų antrosios karjeros galimybėms ir jų integracijai į darbo rinką po sportinės karjeros. Rengiame mokymus, kurių metu atskleidžiamos stipriosios sportininkų charakterio savybės, nustatomi asmenybių tipai, patariama, kaip įgūdžius pritaikyti kitose srityse. Bendradarbiavimas su „Western Union Lietuva“ paramos

Sauliaus Čirbos nuotr.

fondų reikšmingai prisidės prie jaunųjų sportininkų tobulėjimo“, – sakė D.Gudžinevičiūtė.

„Nuosekliai dirbame su organizacijomis, kurių projektai skirti jauniems žmonėms edukuoti ir jų profesiniams įgūdžiams gilinti. Olimpinėms žaidynėms besiruošiantys atletai jau turi ne vieną stiprybę: išvermę, atkaklumą, norą tobulėti. Derinant sportinį pasiruošimą su programoje įgytais naujais gebėjimais, talentams atsivers naujos karjeros galimybės“, – sakė S.Sidorovas.

NUOTRAUKOJE: (iš kairės) S.Sidorovas, Š.Šuipis, D.Gudžinevičiūtė ir M.Marcinkevičius

PEDAGOGAMS SKIRTI MOKYMAI

Rugpjūčio 26–28 d. Kaune vyko Olimpinių vertybių ugdymo programos (OVUP) antrojo lygmens mokymai, skirti žinioms ir gebėjimams, kaip OVUP taikyti praktiškai, gilinti. Mokymuose dalyvavo bendrojo ugdymo mokyklų ir ikimokyklinių įstaigų pedagogai iš Alytaus, Kauno, Kėdainių, Klaipėdos, Šiaulių ir Vilniaus apskričių. Šie pedagogai jau dalyvavo pirmojo lygmens

OVUP mokymuose ir Olimpinių vertybių ugdymo programos žinias taiko savo darbe.

Programos tikslas – skatinti olimpinių vertybių ugdymą ir fizinį aktyvumą. Mokymų metu dalyviams buvo pristatytos plataus spektro metodikos, veiklos ir užsiėmimai dirbant su įvairaus amžiaus mokiniais.

APIE KVĖPAVIMĄ IR MITYBĄ

LTOK sportininkų komisija olimpinės rinktinės kandidatus pakvietė į seminarą „Kvėpavimas ir mityba“. Tai buvo trečioji šios komisijos organizuojamo seminarų ciklo dalis.

„Taisyklingas kvėpavimas padeda palaikyti gerą ne tik fizinę, bet ir psichologinę savijautą“, – sakė Lietuvos olimpinės rinktinės gydytojas Dalius Barkauskas.

Praktiniame seminare jis ne tik kalbėjo apie taisyklingo kvėpavimo svarbą didelio meistriškumo sportininkams, bet ir kvietė atletus atlikti praktines užduotis.

Mitybos specialistas Artūras Sujeta pasakojo apie įvairių sporto šakų atstovų mitybos ypatumus, vitaminų bei maisto

papildų vartojimo metodiką.

LTOK sportininkų komisijos keturių seminarų ciklas skirtas padėti sportininkams ugdyti asmenines kompetencijas. Temos buvo pasirinktos atsižvelgiant į sportininkų išsakytą poreikį.

NUOTRAUKOJE: pratyboms vadovavo D.Barkauskas

„EUROVAISTINĖS“ VAISTININKAI PATARIA

10 VASAROS ĮPROČIŲ, KURIE NAUDINGI IR ŠALTUOJU SEZONU

1. Sportuoti lauke.
2. Gerti žolelių arbatą.
3. Stebėti žvaigždes.
4. Paglostyti naminį gyvūną.
5. Užsiauginti prieskoninę žolelę ar daržovę ant palangės.
6. Nueiti 10 000 žingsnių.
7. Pabūti vienumoje.
8. Paganyti akis po peizažą.
9. Ragauti vaisius ir daržoves.
10. Pasiklausyti tylos gamtoje.

VARŽYBOS TIKROS, EMOCIJOS – DIRBTINĖS?

TOK NESENAI PATVIRTINO, KAD TOKIJO ŽAIDYNĖS 2021 M. BUS SURENGTOS NEPRIKLAUSOMAI NUO TO, AR ŽMONIJAI PAVYKS ĮVEIKTI COVID-19, AR NE. KOVA SU ŠIUO VIRUSU IMLI LAIKUI IR, TIKĖTINA, UŽTRUKS, TODĖL ŽAIDYNĖS VYKS ŠIAI GRĖSMEI NEATSLŪGUS. O TAI REIŠKIA, KAD ORGANIZATORIAMS PRIREIKS NEMAŽAI IŠMONĖS, KAIP TOKIOMIS SĄLYGOMIS SUORGANIZUOTI TOKIO DIDUMO RENGINĮ, TEKS PASITELKTI IR NETRADICINES APSAUGOS PRIEMONES. NORISI VILTIS, KAD TAI NEPAKEIS SPORTINIO PASIRODYMO ESMĖS, TAČIAU TIKĖTINA, JOG KEISIS ORGANIZAVIMO PRINCIPAI.

DR. DAINIUS GENYS

Alfredo Pineda nuotr.

Naujausios technologijos seniai neaplenkia sporto ir prideda smagių papildymų tiek tobulinant sportininkų pasirodymus, tiek sukuriant vaizdingesnį reginį žiūrovams. Bet šiuolaikinio sporto renginių organizavimo koncepcija – konservatyvi. Ką turiu omenyje? Vienas esminių sporto renginių lydinčių atributų – jų pasižiūrėti suplustantys ištikimiausi sirgaliai ir gausybė žiūrovų. Juk aktyvesnis visuomenės dalyvavimas ir populiarėjantis sportas – viena virve surišti dalykai. Galima ginčytis ir diskutuoti, kiek šis aspektas svarbus sportininkų pasirodymo kokybei, bet kad ir kaip ten būtų, tai neatskiriami dėmenys, svarbi sporto spektaklio dalis.

Sportininkų bei sirgalių simbiozė sukuria nepakartojamą intrigą bei pridoda motyvacijos ir jaudulio atletams, dėl to pats pasirodymas tampa dar įspūdingesnis. Deja, šiandien žmonija priversta reaguoti į susiklosčiusią situaciją ir revizuoti nusistovėjusias tradicijas, kad sporto renginys apskritai įvyktų. Galbūt tradiciniai įprasti dalykai, susiję su organizaciniais ir sporto renginių stebėjimo aspektais, bus keičiami naujovėmis – gal tik laikinomis, o gal ir nuolatinėmis.

Šiuolaikinės komunikacinės technologijos ir formos gerokai išplečia stebėjimo galimybes, reginiui suteikia efektyvių ir efektingų detalių. Bet kad ir kokios modernios technologijos būtų, kad ir kaip kūrybingai jos leistų fiksuoti pasirodymą, vis dėlto atletų varžymasis arenoje be žiūrovų tarsi praranda dalį sporto didybės. Štai čia ir iškyla hibridiškumo svarba.

Ši sąvoka dažniausia vartojama tada, kai norima įvardyti dar nenusistovėjusį, bet jau užčiuopiamą naujo ir seno arba seno ir naujo vyksmą. Kažką, kas buvo akivaizdu anksčiau, kažką, kas nauja ir žinoma, bet dar nebuvo sutikta tame pačiame derinyje. Kai žinomos formos yra keičiamos, bet iki galo neaiškus jų eventualus likimas. Pastaruoju metu hibridinis būdas gan plačiai naudojamas įvairiose srityse – geopolitikos, mokslo, karybos ar meno, nors čia įvardijamas šiek tiek kitaip.

Ko gero, kol kas geriausias hibridinio sprendimo sporte pavyzdys,

greičiausiai tapsiantis daugelio kitų pastarojo meto renginių prototipu, yra vadinamasis NBA burbulas. Žinoma, tai sąlyginis ir tik konkrečiu atveju tinkamas varžybų organizavimo principas. Naivu tikėtis, kad sportininkai ištisą sezoną galėtų gyventi izoliuoti, tačiau kalbant apie olimpinių žaidynių formatą, ko gero, tai būtų visai įmanomas sprendimas. Juk jos taip pat trunka apibrėžtą laiko tarpą, o paskirstant skirtingų sporto šakų atletų pasirodymo ir gyvenimo vietas būtų galima daug lengviau išspręsti logistines problemas.

O kaip žiūrovai? Tie, kurie stebėjo NBA burbulą rungtynes, matė, jog guvusis amerikietiškas protas ir apie tai pagalvojo. Reikia pripažinti: nepaisant modernių IT priemonių kuriant iliuzinį sirgalių dalyvavimą, jausmas vis tiek gana neįprastas. Pavyzdžiui, šiuolaikiniai ekranai kuria vizualų įspūdį apie ten neva sėdinčius sirgalius, bet išties tai tik simuliacija, t.y. skaitmeniniai žmonės. Minios triukšmą bandoma kompensuoti skaitmeniniu būdu išgaunamais analogiškais garsais. Apgalvotos net tokios smulkmenos: jei komandai priskirtos namų rungtynės, skaitmeniniai žmonės juos palaiko daug įnirtingiau, tarsi žaidimas vyktų savoje arenoje. Ir atvirkiščiai. Žinoma, tai sukuria jaukesnę aplinką, bet gyvų žmonių dalyvavimo ir jų išgyvenamų emocijų tai neatstoja.

Kad ir kaip ten būtų, takai jau praminti ir greičiausiai daugeliui jais bus lemta pražingsniuoti. Be to, dar yra laiko geriau apgalvoti detales, pašalinti pastebėtus trūkumus. Kodėl nepabandžius hibridinio varianto ir pusės salės neužsodinus žmonėmis, o kitos pusės – simuliacijomis? Tikėtina, kad toks mišinys dar labiau prijaukintų šaltas erdves, o žmonėms būtų užtikrinta fizinės distancijos galimybė. Žinia, lauko sporto šakos turi didesnę pranašumą, dėl to jų vyksmas ir žiūrovų dalyvavimas išsprendžiamas lengviau.

Pozityvumo prideda tai, kad žmonija prisitaiko prie situacijos, nors sportui tenka įveikti didesnius iššūkius nei kitoms sritims. Vis dažnesni kūrybingi ir ganėtinai sėkmingi sprendimai nuteikia optimistiškai. Tikėkime, kad kitąmet žaidynės Tokijuje tikrai įvyks ir jas sveikins pilnos sveikų bei žvalių žiūrovų tribūnos!

APRANGA

— visiems (n)orams —

4F

OFICIALUS REMĖJAS

LIETUVOS
OLIMPINĖ
KOMANDA

MŪSŲ PARDUOTUVĖS

PPC „OZAS“ , VILNIUS
PLC „PANORAMA“ , VILNIUS
PPC „AKROPOLIS“ , KLAIPĖDA
PPC „AKROPOLIS“ , ŠIAULIAI
PPC „AKROPOLIS“ , KAUNAS
PLC „MEGA“ , KAUNAS

 4fstore.lt

 4FLithuania

 4f_official